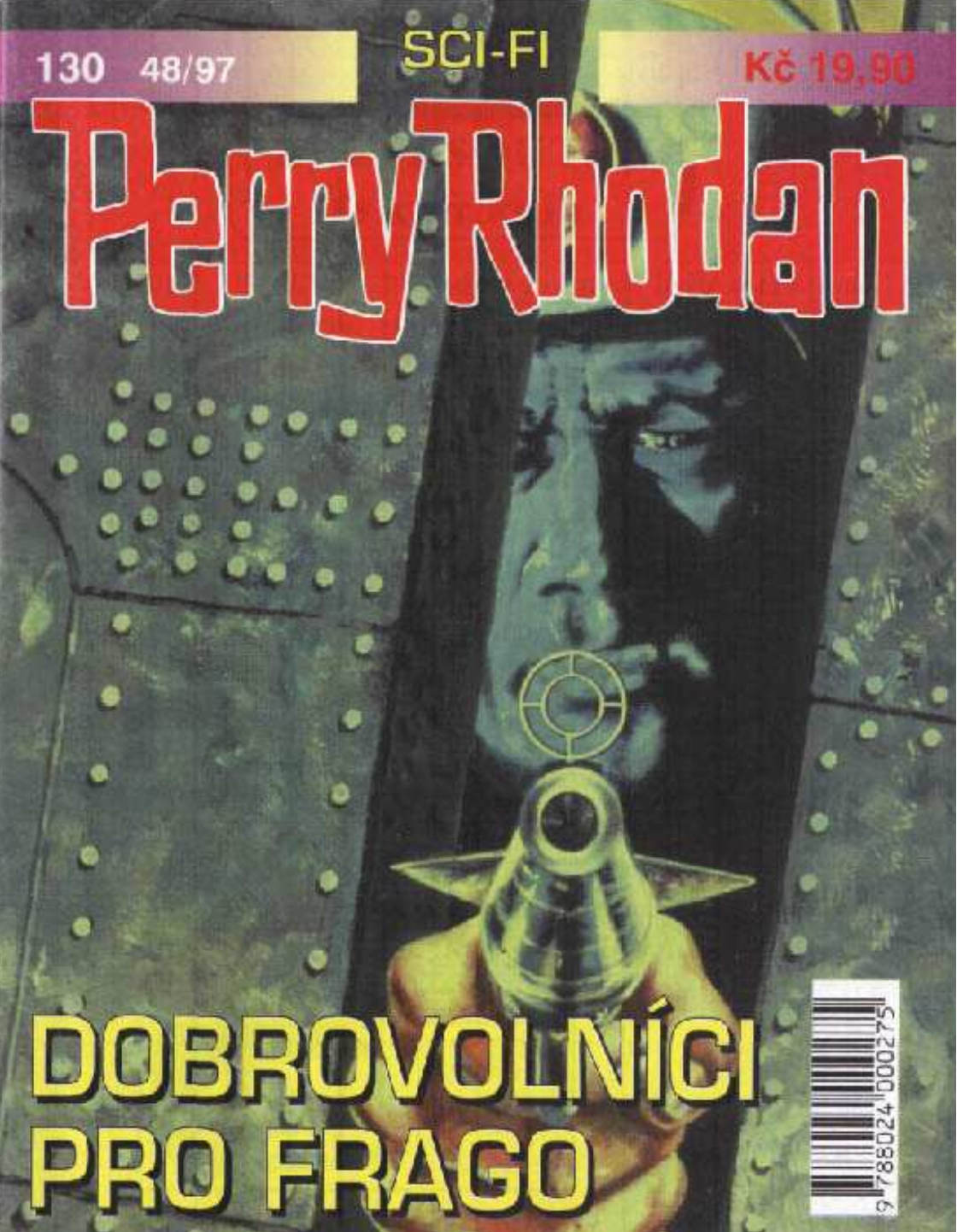
130 48/97 SCI-FI Kč 19,90

Perry Rhodan

DOBROVOLNÍCI PRO FRAGO

9 788024 000275

OD LEDNA 1998 NAVÍC PERRY RHODAN – THOREGON

KURT BRAND

Dobrovolníci pro Frago

Knihovnička Perry Rhodan 130 Přeložil Jaroslav Kuťák Digitalizoval Pawwlik

Ole Hanussen, šéf biostrukturálního oddělení v Terranii, si už odvykl divit se při myšobových náhlých návštěvách. Metody, které malý myšob často využíval, aby se dostal z místnosti do místnosti, pro Hanussena nepředstavovaly nic nového. Proto jenom krátce vzhlédl, když se vzduch před ním zamihotal a Gucky se objevil.

„Ahoj, prcku," řekl nevzrušeně a dál pročítal výsledky experimentu.

Myšob hned vyhrkl: „Něco nového ve věci těch hnusnejch a odpornejch robotů?"

„Gucky, vždyť přece umíš číst myšlenky," odvětil Ole Hanussen. „Proč se ptáš?"

Gucky odpověděl otevřeně: „Protože tě mám rád, Ole, a protože vím, co se sluší."

Hanussen se musel srdečně zasmát. Pak se otočil a řekl: „Ti hnusní a odporní roboti, jak říkáš, jsou biologicky-technickými zázraky, můj milý..."

„Přesto je nemám rád, Ole. Nemusíš je přede mnou bránit. Ani Perry Rhodan mě zatím nedokázal přesvědčit. Myslím, že nám připravěj ještě nejednu starost."

„To ti nevymluvím, prcku. Šéf volal před několika minutami..."

Gucky mu skočil do řeči. „Já vím. Přicházím přímo od něj a rád bych se u tebe co nejpřesnějc informoval. Co je vlastně ten jejich citovej sektor, Ole? Chceš tvrdit, že tihle roboti mají duši?"

Vědec přikývl. Gucky jen udiveně kroutil hlavou. Přitom si udělal v křesle pohodlí a naznačil tím, že hodlá chvíli setrvat. Ale Ole Hanussena nezaskočil. Měli se opravdu docela rádi.

Gucky pak pozorně naslouchal vědcovu vysvětlování. Ole nakonec řekl: „Máme co do činění s počítačově a biologicky řízeným robotem. Obě části jsou propojeny na základě nám neznámého hypersignálního okruhu. Chápeš co říkám, Gucky?"

Myšob vážně odvětil: „Jsou rychlejší než blesk. Nic mi neříkej...

Tyhle potvory žijou, anebo je to jenom nějakej elektronickej pseudoživot?"

„Oni žijí, Gucky! Jde o autarkní, životaschopnou jednotku, i když pro vědce je udivující, že tento komplex nedisponuje vůbec žádnými nervovými spojeními a žádnými nervy. Stojíme před záhadou."

„Takže homo mechanicus?" zeptal se Gucky. „Strojová bytost s intelektem?"

„Ano, a s pocity. Její intelekt je počítačové povahy, aleje brždën či naopak povzbuzován psychickými momenty. Jinak řečeno: impulzy z plazmy dráždí počítač natolik, že stroj je pak schopen jednat podle situace a ne přísně podle svého programu.

Gucky, tyhle počítače mají paměť jako lidé. Neustálým dráždëním si roboti uvědomují svou existenci. Z toho pak vzniká cosi jako pud sebezáchovy, který způsobuje nutnost stavění dalších robotů..."

„Ole," přerušil Gucky vědce, „chcete snad vážně tvrdit, že roboti jsou objeviteli nějaké nové nervové soustavy?"

„To by bylo zlé," odpověděl vědec, „i kdybychom chovali jen pouhé podezření. Já osobně doufám, že nervové plazma robotům vymyslely organické bytosti. Naším úkolem je zjistit, jakým způsobem si ho roboti vyrábějí.

„Ale když teda tihle zatracený roboti žijou, proč pro všechny svatý útočej proti všemu organickýmu životu? Vždyť by to mělo bejt spíš obráceně! Měli by nás chránit!"

„Tvoje námitka má logické opodstatnění, Gucky, ale bohužel ti na ni neumím odpovědět."

„Hm, tak to bysme se měli hezky rychle snažit najít odpověď. Každopádně díky, Ole. Já mizím..."

* * *

Reginald Bull sledoval třídimenzionální projekci hvězdokupy M13 a kroutil nad ním hlavou. Kamkoli pohlédl, všude viděl červeně označené sektory, ve kterých právě probíhaly revolty proti nadvládě Arkonu.

„Jak dlouho to takhle půjde, Atlane?" úpěl Bully.

Téměř sto tisíc válečných křižníků bylo neustále v akci, aby zabránily zhroucení Impéria. Ovšem ani ta sebevětší flotila nemohla potlačit politickou nevoli vzbouřenců.

Miliony Pozemšťanů vycestovaly do vesmíru, aby zaujaly klíčové pozice, ale od chvíle, kdy byl zničen Regent Arkonu, se jejich úkol plnil stále hůře.

Třídimenzionální projekce nad pracovním stolem v hlavním stanu Sluneční rozvědky dávala Reginaldu Bullovi jasný obrázek kosmopolitické situace ve hvězdokupě Herkulesu. 32 000 světelných let daleko od Země existovala obří říše, jejíž existence závisela na síle Země a naopak.

Vtom zablikala červená signálka, označující soustavu Biljok, 395 světelných let od Arkonu. Třetí planeta této soustavy, zvaná Tantak, se také vzbouřila proti centrálnímu světu a Imperátoru Gonozalovi VIII.

Za dvě, nejpozději tři hodiny se nad Tantakem objeví bojoví roboti s Imperátorovým emblémem. Pravděpodobně ani ne deset lodí!

Bully se hořce zasmál. Litoval pozemské kapitány lodí, protože museli do akcí, ve kterých nemohli nijak zakročit. Arkonská říše se podobala hroutící se stavbě.

Bully si vzpomínal, co mu před týdnem řekl Rhodan: „Ať chceme nebo ne, musíme se smířit s myšlenkou, že náš osud závisí na existenci Arkonu! My nebojujeme za dekadentní Arkonidany, nýbrž sami za sebe, za lidstvo, které nám bezvýhradně důvěřuje!"

Pak se ozvala vysílačka a služba mu hlásila: „Pane, chce s vámi mluvit šéf. Požaduje vaši přítomnost při poradě na základně flotily čtyři lomeno dvěma!"

„To je Lunaport?" zeptal se Bully.

„Ano, pane. Tato základna je na Měsíci. Porada bude zahájena v šestnáct hodin dvacet minut standardního času."

Bully poděkoval a podíval se na hodinky. Do porady zbývalo šest minut. Usmál se při vzpomínce na svůj první let na Měsíc před sto padesáti lety. Tehdy to byla veliká událost. Dnes k přesunu na Měsíc pomocí transmiteru stačila pouhá vteřina.

Perry zvedl hlavu a podíval se na vstupujícího Bullyho.

„Téma: planeta Mechanica. Tito pánové a jejich spolupracovníci studovali přivezené rozřezané kusy zřícené fragmentální lodi, Bully. Byl nalezen i její velitel. Je to složitě stavěný robot,

vybavený nervovým plazmatem, jehož kapacita přesahuje vše, co jsme u těchto robotů, jež nazýváme Posbiové, dosud našli."

Bully zvedl hlavu.

„Mám otázku, Perry. Otázku zásadního druhu. Můžou nám Posbiové bejt životně a existencionálně nebezpečný?"

Rhodan se zahleděl na přítomné vědce, chvíli počkal a pak řekl: „Dokud nebudeme vědět, kde jsou tyhle poloorganické bytosti doma a kolik jich vlastně existuje, budou představovat hrozbu jak pro Sluneční říši, tak pro Arkon. Jsou pro nás stejně nebezpeční jako neviditelní Laurinové. Nesmíme zapomínat, jak neuvěřitelně velkou bojovou sílu mohou vyvinout fragmentální lodě.

Dosud jsme nepotkali roboty s city a emocemi. Spojení počítačové techniky s organickými procesy může způsobit neznámé a nevídané jevy, které budeme muset zkoumat. Ať už budou naše zjištění jakákoliv, já osobně považuji Posbie dokonce za nebezpečnější, než jsou neviditelní Laurinové."

„Zatraceně," zavrčel Bully. „Jako kdybychom neměli dost jinejch starostí."

„Někdy se události prostě jen hrnou, kamaráde," usmál se Rhodan. „Aspoň neztloustneme. Mimochodem, doktor Mantec a náš biolog Hanussen zahájili velice zajímavou řadu experimentů a u pokusu číslo 319 zaznamenali první úspěch.

Své výsledky předali konstruktérům spojové centrály a ti mě ujistili, že do zítřejšího poledne získáme vysílačku, pomocí které se budeme moci dorozumívat s Posbii."

„Cože? Copak má každej Posbi vysílačku, Perry?" překvapeně se zeptal Bully.

„Nikoliv vysílačku v normálním slova smyslu. To jenom my lidé jsme vymysleli technická vysílací spojení, protože u většiny z nás došlo k zakrnění vrozených telepatických schopností. Naši spojaři vyrobí přístroj, který bude schopen rozluštit signály nervové plazmy a podle nich se dokážeme dorozumívat s bioroboty."

Bullymu zajiskřilo v očích.

„Kdy to rozjedeme?" zeptal se. Pochopil, že Rhodan hodlá za každou cenu najít svět, ze kterého Posbiové pocházejí.

„Akce proti Posbiům může být zahájena okamžitě, jakmile budou skončeny technické přípravy a jakmile bude k dispozici jednotka dobrovolníků. Pánové?" obrátil se na přítomné vědce. „Máte pro nás ještě nějaké další informace?"

Muži pochopili jeho otázku jako výzvu k odchodu. Než však opustili místnost, Perry Rhodan jim ještě jednou poděkoval za vykonanou práci.

Sotva za nimi zapadly dveře, Bully impulzivně zvolal: „Perry, ty to teda s těma lidma umíš..."

Ale než mohl Rhodan odpovědět, znovu se otevřely dveře a vstoupil šéf Sluneční rozvědky Allan D. Mercant. Omluvil se za zpoždění.

„Pane, musel jsem odbavit několik těžkých bojových lodí a poslat je k planetě Mytox v ekhonidské soustavě Aar-Tua. Snad dorazí včas, aby zabránily ekhonidskému přepadení pozemské kolonie. Vysílačka Sluneční rozvědky na Mytoxu mlčí už čtyři hodiny standardního času."

„Mytox?" zamyšleně zopakoval Rhodan. „Mercante, není to ta planeta Velkého Impéria, podezřívaná, že poskytuje úkryt centrále Antiů?"

„Ano, pane, a včera to prasklo. Rozvědka mi hlásila, že všichni Antiové byli zatčeni, ale podle všeho se mí lidé zmýlili, protože momentálně se dostalo do ohrožení dvacet tisíc Pozemšťanů."

„Informujte mě o událostech na Mytoxu i nadále, Mercante," řekl Rhodan a bezděčně sáhl na vejčitý aktivátor buněk, který nosil zavěšen na hrudi. Tento tajemný malý přístroj mu umožňoval žít prakticky nekonečně dlouho, protože udržoval buňky

jeho těla ve stabilní podobě. Ostatní muži kolem něj museli každých zhruba šedesát let navštěvovat buněčnou sprchu na planetě Poutník, která jim prodlužovala život o dalších šedesát let. Aktivátory buněk měli jenom dva muži v Galaxii: on a Atlan.

Válka - válka - válka! Na tohle musel Rhodan pořád dokola myslet. Ale pyšně přitom mohl tvrdit, že díky jemu dostala novou

podobu. Díky Pozemšťanům se neprolévala krev, nikde nebyl bezpočet milionů inteligentních bytostí uvržen do bídy a utrpení.

Prosadil svou vůli i proti vojenským štábům.

Raději začal myslet na něco jiného a řekl: „Ve dvacet hodin deset minut přijímám delegaci Uklé-Lésů."

„Uklé-Lésové, proboha, co to je? V životě jsem vo nich neslyšel?" divil se Bully.

Místo Rhodana odpověděl Allan D. Mercant: „Uklé-Lésové jsou oddělená větev Antiů. Dosud jsme je měli za druh Skokanů, dokud jsme nezjistili pravdu. Podle všeho chtějí upřímně spolupracovat se Sluneční soustavou, když jim zaručíme jistou samostatnost, kterou mezi Skokany nikdy neměli."

„Hm," zabručel Bully a nazlobeně pohlédl na Mercanta. „Směl bych šéfa rozvědky poprosit, aby mě o takových věcech včas informoval...?"

Mercant klidně odpověděl: „Jestli se nepletu, mám ve svých dokumentech založenu zprávu o objevu Uklé-Lésů a mohu tvrdit, že nese vaši parafu."

„No a?" vypěnil Bully, zarazil se a pak hlesl: „Panebože, a co? Taková parafa přece vůbec nic neznamená!"

„Myslíš?" usmál se Rhodan. „No dobrá. Poslouchej, mohl bys zavolat Braza Alkhera?"

Bully byl rád, že může něco dělat. Přistoupil k telekomu a nechal se spojit s vlajkovou lodí THEODERICH.

Před deseti lety byl Brazo Alkher nejmladším důstojníkem FANTASY, dvousetmetrového kulovitého křižníku s prvním lineárním pohonem. Dnes, o deset let později, vypadal pořád ještě jako mladík, ale mezitím už mnohokrát osvědčil své přednosti jako nejlepší zbraňový důstojník flotily.

„Alkhere, nechal jsem si vás zavolat, abych se zeptal, zda jste ochoten se dobrovolně přihlásit do jisté akce," začal Perry Rhodan. „Zdůrazňuji, že jde o dobrovolnost!"

Brazo překvapeně zvedl obočí a ostře se na svého šéfa zahleděl. Perry Rhodan dodal: „Půjde o krk, příteli. Zvažte to."

Kapitán Alkher však okamžitě odpověděl: „Nemám co zvažovat. Hlásím se."

„Já to zatím ještě neberu, Alkhere," odvětil Rhodan. „Ještě ani netušíte, kam vás akce zavede. Dáme dohromady jednotku deseti mužů. Poletí na lehkém křižníku. Cílem letu bude mezigalaktický prostor v blízkosti slunce Outside. Účelem akce je navázání kontaktu s Posbii, přesněji řečeno pokus dát se naložit na fragmentální loď Posbiů."

Když Perry Rhodan domluvil, Brazo Alkher zbledl. Chvíli strnule sděl v křesle a pak opatrně začal: „Pane..."

Rhodan mu však naznačil, že má mlčet. „Brazo," řekl První Administrátor téměř otcovsky. „My všichni víme, že nejste zbabělec. Klidně můžete vzít zpátky, co jste řekl před chvílí. Víme, jak nebezpeční jsou Posbiové. Okamžitě zabíjejí vše živé. Malá chybička... a je s vámi konec. Hlavně klid. Zvažte, co mi řeknete. Nebudu se zlobit, když odmítnete."

Brazo Alkher na sobě cítil pohledy trojice přítomných. Ale zároveň cítil vzrušení, které se ho zmocňovalo při pomyšlení, že by se mohl dostat na palubu fragmentální lodi! Mohlo by to však znamenat, že se fragmentální loď ztratí v hyperprostoru a už nikdy se nevrátí na stejné místo. Mohlo by to znamenat jistý skok do smrti! Posbiové totiž nezpůsobovali strukturální otřesy prostoru, když pronikali do normálního vesmíru. . .

„Takže?" zeptal se Rhodan.

Brazo Alkher se zhluboka nadechl. Připravil se, že promluví, ale cítil se, jako by mu v krku uvízl knedlík. Odkašlal si, ještě jednou se zhluboka nadechl a pak řekl: „Pane, hlásím se dobrovolně!"

Rhodan přikývl a mlčky mu stiskl pravici.

„Díky, Brazo. Teď se ptejte. Poletí s vámi devět mužů. Přemýšlejte, kdo by mohl přicházet v úvahu. Prohlédněte si připravenou loď. Přemýšlejte a pokud budete mít jakékoliv námitky, hned mi je sdělte. Rozumíme si?"

Oči Braza Alkhera se rozzářily.

„Rozumíme, pane!"

Lehký křižník flotily arkonidských robotských křižníku vplul na Měsíci do loděnice, aby tam byl podle pečlivých plánů přestavěn. V katalogu pozemských lodí byl zaznamenán pod jménem ALTA-663.

Co se týče vnějšího vzhledu, na lodi se nic neměnilo, ale tím

větší změny byly provedeny na některých palubách. Brazo Alkher se ubytoval přímo na lodi a přísně sledoval všechny přípravy.

Nejdůležitějším novým zabudovávaným přístrojem byl simultánní tlumočník, který měl pomoci při rozmluvách s Posbii. Pokud by jeho funkce zklamala, Brazo Alkher a jeho muži by ztratili naději na přežití anebo na návrat.

Brazo stál před obloukem transmiteru. Žertem jej nazval jako nouzový východ.

Po chvíli se pohnul a namířil si to do velínu lodi. Osm robotů tam právě umisťovalo tři velmi výkonné mentální absorbéry, jejichž úkolem bylo odstínit individuální myšlenkové impulzy desetičlenné posádky ve stěnách lodi.

Brazo Alkher se přece jen trochu lekl, když těsně vedle něj materializoval Gucky.

Myšob hned zapištěl: „Brazo, jestli mě teď odsuneš na vedlejší kolej, v životě tě nechci vidět!"

Alkher se zatvářil překvapeně. Mladý kapitán Guckymu nerozuměl. „Cože?"

Gucky si vrazil packy v bok a vysvětloval: „Přicházím od Perryho! Vyhodil mě. Teď mi musíš pomoct. Nebo snad nechceš?"

Alkher byl stále více zaskočený.

Co se to s Guckym děje? divil se v duchu. Vždyť je to telepat, měl by vědět, že nevím, co má na mysli! Proč se tak hloupě ptá? Proč ho šéf vyhodil? Co já vím?"

Nahlas však řekl: „Mohl bys přestat mluvit v hádankách, příteli?"

„Jo tak?" podivil se myšob. „Perry ti nezavolal? Ale mně říkal, že ti zavolá!"

Brazo Alkher cosi vytušil. „Ty jsi teleportoval ze Země na Měsíc?"

„Myslíš, že jsem šel pěšky? Tak dobře poslouchej, kámo: Vysvětlil jsem šéfovi, že musí přijmout mojí dobrovolnou přihlášku do tvojí akce... No, víš, pořád mám u zadku tu malou myšobku Iltu. Hlásím se, abych si vod ní trochu odpočinul. Tady budu mít chvíli klid... Panebože, dyť vona sedí na absorbéru!"

Gucky vyděšeně ukázal před sebe.

Ale myšobka Iltu se hned ohradila: „Gucky, co je to s tebou? Dneska ráno jsi byl ještě tak milý a drbal jsi mě..."

„Abych pak měl od tebe konečně chvíli pokoj!" bránil se Gucky a otočil se na Braza: „Nebudeme si jí všímat, jo? Takže Perry... Řekl, že nepřipadá v úvahu, abych s tebou letěl..."

„Protože jsem ho před tebou varovala!" vysvětlovala Iltu. „Od chvíle, kdy ses vrátil z Marsu, jsi jako vyměněný! Která z myšobích slečen ti tam zamotala hlavu, he? Co mi o tom povíš?"

Dál se nedostala. Brazo Alkher a pět techniků ve velínu propukli v hurónský smích a otírali si slzy. Gucky zaklel a zmizel. Iltu ho následovala.

A v tu chvíli se v telekomu ozval Perry Rhodan. Zeptal se: „Byl u vás Gucky?"

„Ano, pane. Iltu také. Ještě teď se smějeme. Vy jste ho nepustil do akce?"

„Ne!" odpověděl Rhodan a přestal se usmívat. „A zůstane při tom. Zjistil jsem si, co Gucky prováděl na Marsu, a teď vím, že se tam choval přinejmenším velice galantně. Ale to je jeho věc. Uzavřeme toto téma. Gucky do akce na Outside nepoletí. Vám se přihlásilo celkem čtyřiadvacet dobrovolníků. Vyberte si jich devět. Konec!"

Deset dobrovolníků se podrobovalo hypnoškolení. Všechno, co vědci zjistili o Posbiech, jim nyní bylo soustředěnou formou vštěpováno.

ALTA-663 stála připravena ke startu na kosmodromu v Terranii, ve stínu vlajkové lodi Sluneční flotily THEODERICH.

Rhodan ještě jednou přijal desetičlennou jednotku. Měl v ní i dva mutanty: Wuria Sengua, který uměl vidět skrz pevnou hmotu, a telekineta Tamu Jokidu. Brazo Alkher věřil, že se obejde bez sugestora nebo telepata.

Rhodan s jednotkou promlouval o řadě věcí, ale největší důraz přitom kladl na životně důležitou otázku, kterou byli Posbiové zvyklí dávat:

Jste skutečný život?

„Naše počítače nám o této větě nic neprozradily. Ani velký počítač na Venuši si s ní nevěděl rady. Přitom nemusíme diskutovat

o skutečnosti, že tato věta skrývá nějaký klíč.

Planeta Mechanica už neexistuje. Proměnila se v atomární mračno plynů. Pro nás to není důležité. Stejně nedůležité, jako kdyby Mechanica ještě existovala. Důležité bylo zjištění, že když se u Mechanicy zjevili Laurinové, krátce nato tam přiletěli i Posbiové.

Vycházeje z tohoto faktu lze soudit, že mezi Posbii a Mechanicou muselo být spojení. Pustošení Mechanicy z palub lodí Laurinů způsobilo reakci. Mechanica přivolala Posbie. Ovšem jenom bozi vědí, jakým způsobem to bylo provedeno.

Vaším úkolem nyní bude vletět do sektoru slunce Outside a odvysílat odtud fiktivní signály. Máme k dispozici řadu záznamů z palub robotských Sklizňových lodí. Naši vědci naprogramovali do palubního počítače ALTA-663 signál, který z ní udělá Sklizňovou loď, navracející se na Mechanicu s těžkou závadou ve strojovně.

Tato závada není nijak specifikována, proto Posbiům neodpovídejte technickými údaji. Hned byste se prozradili. Ovšem pokud se vás zeptají, nevím, co jim máte odpovědět. V tom už vám neporadím. Nezbývá mi, než vám popřát alespoň hodně štěstí!"

Perry Rhodan ukončil přednášku. Brazo Alkher vstal a řekl jménem svým i jménem svých druhů: „Pane, my nebudeme sami. Víme, že THEODERICH zůstane nablízku! Děkujeme vám za důvěru, kterou jste v nás vložil. Pokusíme se udělat vše, co bude v našich silách."

Perry Rhodan desetkrát stiskl pravice.

Pak muži odešli. Perry Rhodan se však ještě drahnou chvíli díval na dveře, za kterými zmizeli.

Arkon III nechali za sebou. Doprovázela je jednotka moderních pozemských křižníků menších typů, dokud nenastal okamžik pro transici.

Do transice zbývalo půl minuty.

Brazo Alkher se rozhlížel. Spolu s ním se ve velínu zdržovali tři muži, zbývající vyhledali soukromí kajut. Na nedostatek místa si posádka ALTA-663 nemohla stěžovat.

Alkherovy myšlenky se vracely k Arkonu III. Zdrželi se tam dva dny. Vědecký tým tam ještě jednou překontroloval činnost a funkčnost všech zabudovaných přístrojů. Vědci nevěděli, kam loď

poletí, a členové posádky na jejich zvědavé otázky neodpovídali.

Dodatečná kontrola trvala dva dlouhé arkonské dny. Nebyly objeveny žádné závady.

„Čas mínus tři," hlásil počítač.

Pak proběhl první hyperskok.

Krátká transitní bolest a křižník se octl v docela jiném vesmírném sektoru. Rychlostí 0,8 světla se ALTA-663 řítila k okraji Galaxie.

Členové posádky už díky lineárním pohonům jiných lodí Země odvykli transitnímu šoku a bolestem, které jej doprovázely.

Van Moders, dvaadvacetiletý nejmladší člen jednotky, se napřímil v křesle, uvolnil bezpečnostní pásy a vstal. Přistoupil k Alkherovi.

„Kolik transic ještě proděláme, kapitáne?"

„Osmnáct, Modersi."

„Proč osmnáct? Proč ne jenom deset? Copak to tahle kraksna nezvládne?"

Van Moders byl ještě mladý. Dosud létal jenom na lodích s lineárním pohonem, proto mu transitní loď připadala stará.

„Jisté, dokázali bychom to, ale nesmíme zapomínat na časový rozpis. Nerad bych dorazil k Outside bez toho, aby nám THEODERICH kryl záda."

Van Moders byl specialista robotik. Něco jako zázračné dítě. Jen málokdo byl svými vědomostmi tak daleko, a už vůbec nikdo ve dvaadvaceti letech jako on. I on na nic nečekal a přihlásil se do akce dobrovolně. Roboti patřili koneckonců do sféry jeho profesionálních zájmů.

Alkher ohlásil další transici a Van Moders se vzdal námitek. Kromě toho se na palubě objevila práce. Vysílačky zachytily první signály strážních stanic, umístěných na okraji Galaxie, a bylo nutné je vyhodnotit.

Loď reagovala automaticky.

Po osmnácti hodinách palubního času se ALTA-663 vynořila ze šestého transitního skoku. Telekinet Tama Jokida a Osborne, učitel bojové školy Herkules na Sluneční ledové planetě Pluto, převzali stráž ve velínu. Malá kulovitá loď letěla 75 procenty rychlosti světla

nezadržitelně k okraji Galaxie. Zbývajících osm mužů skupiny se v kajutách uložilo ke spánku.

O osm hodin později, téměř na minutu přesně, se ozvala hyperkomová zařízení ALTA-663. Zachytila naváděcí signál THEODERICHA: dohodnuté znamení, které oznamovalo blízkost vlajkové lodi Země.

Na ovládacím panelu se rozblikala zelená signálka. To znamenalo, že Brazo Alkher mohl počítat se zahájením první fáze akce.

Deset mužů ve velínu malého kulovitého křižníku si s úlevou oddechlo. Právě vyšli z další transice. Mžourali na monitory, ale neviděli hvězdy! Aby je spatřili, museli by se otočit dozadu ve směru k Mléčné dráze, kterou právě opouštěli.

Před nimi se rozprostíral černý zívající chřtán mezigalaktické-ho prostoru. Díra bez hvězd, bez sluncí, bez oběžnic a komet!

Propast!

Rychloměr křižníku ALTA-663 ukazoval 0,87 světla. Impulzní motory nahlas zavyly. Křižník se připravoval k dalšímu skoku.

Deset mužů čekalo na naváděcí signály THEODERICHA.

Deset párů očí zíralo na velké palubní hodiny. Když ukazovaly 13:59 hodin palubního času, z hyperreproduktoru vyšel krátký ostrý tón: hypersignál THEODERICHA!

Zelené světlo u počítače. Signál byl bleskově vyhodnocen. Rozsvítila se další zelená.

Dole pod podlahou zavyly transforméry. ALTA-663 se rozduněla jako zvon.

Veškerá energie, která na lodi byla k dispozici, se soustředila k transitnímu skoku.

Pak následovala transice.

Deset mužů bolestí stáhlo obličeje.

Za sebou na panoramatické obrazovce viděli svou Mléčnou dráhu! Viděli ji jako mlhovinu, uprostřed které se točila spirála hvězd.

Wuriu Sengu se podíval na přístroje a řekl: „THEODERICH je tu také!"

Brazo se usmál. Vědomí, že vlajková loď čeká v relativně malé vzdálenosti dvou set světelných let, mělo cosi do sebe, více než

skutečnost, že se šéf nachází osobně na palubě superobřího křižníku.

Vtom si Alkher uvědomil neobvyklé ticho ve velínu. Nikdo z přítomných nepromluvil. Obrátil se proto i s křeslem k zaměřovacím přístrojům.

„Vzdálenost k Outside! Konstantní kontrola! Nastartovat posbiovského tlumočníka! Hlásit provedení rozkazu!"

Velín ožil.

Brazo naslouchal svým mužům, přikyvoval, ale hlášení o připravenosti vnímal jenom jedním uchem. Stál před rozhodnutím, které mělo rozhodnout o osudu celé této posádky i o jeho vlastním údělu...

„Ne," řekl najednou, „k Outside poletíme těsně pod rychlostí světla. 0,91... Alecu, kolik pak budeme potřebovat času?"

Sigurd Alec, jinak první důstojník obchodní lodi ARGENTUM, přenechal odpověď na tuto otázku palubnímu počítači. Sotva mu dodal údaje, dostal ji: 47 hodin 16 minut.

„Díky! Takže k Outside poletíme rychlostí 0,91 světla, pánové. Sengu, oznamte to šéfovi... Co je vám, Sengu?"

Mutant neodpovídal. Upřeně zíral na novou, supersilnou hypervysílačku. „To přece není možné! Něco takového jsem ještě nezažil! Přestala nám fungovat vysílačka!"

O deset minut později už o jeho tvrzení nebylo pochyb. Van Moders vzal do ruky kontrolní mikropočítač a pak jen vyhrkl: „Ksakru, to je ale mizérie!"

Osborne připomněl, že na palubě mají jenom nouzové přístroje s dosahem pouhých pěti tisíc světelných let.

„A?" zamračil se Alkher. „Osborne, zatím to stačí, ale nevíme, jak velmi se vzdálíme od THEODERICHA. Proto musí být hyperkom v pořádku... Modersi, víte aspoň, co se rozbilo?"

„To vím, ale nedokážu to opravit. Nedá se to opravit..., jenom vyměnit... Jenomže taková věc se nemění... frekvenční transformátor," zavrtěl hlavou. „Obávám se, že ve skladu nebudeme mít náhradní..."

Jenže Brazo Alkher věděl, jak důležitá akce je čekala, a proto

věřil, že zmíněnou náhradní součástku mít budou. Rychle naklepal na počítači skladové zásoby a našel:

C3, regál 17, dva exempláře!

O půl hodiny později už hyperkom lodi ALTA-663 pracoval jako předtím. Rhodanovi byla odeslána lakonická zpráva, že ALTA-663 poletí rychlostí 0,91 světla ke slunci Outside a že jí to bude trvat zhruba 47 hodin.

Několik minut nato přišla z vlajkové lodi odpověď:

Máte volnou ruku. Zastavte spojový provoz. Držte se instrukcí. Hodně štěstí, Rhodan.

„Štěstí budeme potřebovat," zabručel Alkher a věděl, že má pravdu, ačkoliv není jasnovidec.

Slunce Outside připomínalo tmavomodré, smutné oko v nicotě mezi galaxiemi, umírající slunce se dvěma planetami, které ne-nesly život. Jeho třetí oběžnice, Mechanica, existovala už jenom v podobě několika slabě zářících plynových mračen, jejichž emise spotřebovaly spoustu energie.

Na lodi ALTA-663 vládla pohotovost. Alkher a jeho muži neustále kontrolovali činnost přístrojů. Věděli, že nesmí dojít k žádné další havárii či poruše.

Malý kulovitý křižník se pohyboval ve vzdálenosti osmi světelných minut před sluncem Outside. Jeho slabé světlo dopadalo na panoramatický štít velínu.

Už celou hodinu vysílal signály, které pro ně na Venuši připravili počítačoví odborníci. Tyto signály měly simulovat originální vysílání roboticky řízených výsevných a sklizňových lodí.

Každý z členů malé posádky byl vybaven individuálním mentálním absorbérem a speciální vysílačkou pro kontakt s roboty.

Brazo Alkher ještě jednou zkontroloval skryté ovládání řízení ALTY-663, které v případě nouze umožňovalo ruční řízení lodi, i kdyby loď byla pod přímým ovládáním palubního počítače nějaké robotské lodi.

Brazo spokojeně pokýval hlavou a vypnul ovladač. Opustil polokouli a vrátil se do velínu.

Hodiny loudavě ubíhaly. Vysílačky neustále odesílaly signály na již neexistující planetu Mechanica, kterými oznamovaly poruchu ve strojovně.

Pak, po více než čtyřech hodinách, palubní počítač změnil intenzitu volání.

„Jestli Posbiové nenaletí ani na tohle," podotkl robotik Van Moders, „tak tedy nevím, co bychom mohli udělat ještě jiného. Vysíláme nejnaléhavěji jak to jen jde."

Vtom ho cosi napadlo. Obrátil se k Alkherovi a řekl: „Vzpomínáte si ještě na moje vyprávění o hypertokytickém ozubení?"

Alkher přikývl.

Van Moders zrekapituloval:

„Jedná se o spojení mezi nervovou plazmou a počítačem. Každý takto vybavený robot se tudíž poučí z každého nového setkání s námi. Čím častěji se s roboty budeme setkávat, tím lépe nás prokouknou a budou nám nebezpeční. Když pomyslím na to, jak děsivě zacházeli s neviditelnými Lauriny, mrazí mě z toho v zádech."

Kapitán Alkher naslouchal s rostoucím zájmem, ale pořád ještě pochyboval: „Modersi, doufám že nechcete, abychom vaše podezření brali za realitu? Pokud vím, zabýváte se tou nejsložitější vědou ze všech a každá vaše hypotéza tudíž musí být brána s rezervou."

Van Moders zamyšleně zvedl hlavu.

„Máte pravdu... Ale pochopil jste aspoň důležitost mého tvrzení?"

„Jistě," odvětil Brazo. „Ovšem instinktivně se tomu bráním uvěřit. Musíte se mýlit, Modersi! Malujete čerta na zeď!"

„Taky bych si to přál, ale bojím se, že mám pravdu. Pokud my lidé nezvládneme Posbie včas, pak nás robotská civilizace rozdrtí!"

„Blázen," hlesl Sigurd Alec za Van Modersovými zády.

„Možná, že jsem opravdu blázen. Možná, že bylo bláznovstvím i mé dobrovolné přihlášení do téhle akce. Ovšem pokud budu ještě někdy stát před takovým rozhodnutím, rozhodnu se stejně. Já teď totiž chci vědět, jestli nám Posbiové budou doopravdy nebezpeční. Chci je studovat, chci vědět, kde sídlí. Doufám, že se nám ukáží brzy. . ."

„A doufejme, že jste nemaloval čerta na zeď!" dodal Tama Jokida.

„Věřte, že moje zjištění mě netěší," hlesl mladý robotik. „Ale jako vědec vím, že před realitou člověk nesmí zavírat oči."

Hypervysílání strážních stanic Pozemšťanů, umístěných na okraji Mléčné dráhy, křižovala mezigalaktický prostor. Lidé byli ze

všech stran informováni o dalších a dalších nepokojích a revoltách koloniálních národů Arkonu.

V prostoru za okrajem Mléčné dráhy, v prostoru bez hvězd a bez života, se ve vzdálenosti dvou set světelných let vznášely dvě lodě Pozemšťanů: THEODERICH a ALTA-663.

Dvě stě světelných let - a přece měla vlajková loď THEODERICH malý křižník ve svých zaměřovačích. Obrovitá loď byla připravena přejít v okamžiku do nejvyššího zrychlení, aby v případě nouze pomohla ALTĚ-663. Přitom však jenom několik málo zasvěcenců tušilo skutečný účel tohoto letu.

Z reproduktorů v obrovitém velínu se neustále ozývalo volání zdánlivé robotské lodi, stojící v blízkosti slunce Outside.

Ovšem roboti neznali netrpělivost. Zdánlivá výsevná loď vysílala své volání o pomoc už několik hodin.

Ani Perry Rhodan nereagoval. I on jakoby neznal netrpělivost. Pozorně seděl těsně za Epsaleranem Jefe Claudrinem, velitelem superobřího křižníku. Ten se jen občas podíval na svého šéfa, ale mlčel.

Rhodan nebyl sám. Nalevo od něj zaujal místo Reginald Bull a napravo Gucky, který se jako obyčejně uvelebil na pohovce.

„Perry," zapištěl Gucky a překulil se na bok.

„Nesouhlasím, Gucky!" odpověděl Rhodan, aniž by vyslechl myšobovu námitku.

Malý myšob nadskočil jako píchnutý tarantulí. Vyjeveně zíral na Rhodana a lapal po dechu. Rhodan se na něj ani nepodíval a sledoval nějaké přístroje.

„Šéfe," rozčileně pištěl Gucky, „jak můžeš něco odmítnout, když ani nevíš, co ti chci?"

„Já to nevím?"

Myšobovi se zajiskřilo v očích. „Nemůžeš to vědět, Perry, protože mě to napadlo teprve před několika minutama!"

„No tak mluv..."

Perry Rhodan nadále bez hnutí sledoval monitory. Gucky na nic nečekal a začal:

„Když jsem byl na Marsu, něco jsem tam objevil, ale nepřikládal jsem tomu žádnej extra význam. Teď jsem si na to zase vzpomněl.

Jo, jasně, šéfe, poslední dny jsem se k Iltu nechoval dvakrát mile, ale nebylo to jen mojí vinou. Iltu se nezlepšuje v teleportaci. Nikdy neskočí přesně tam, kam by měla. Můžu jí to ukazovat stokrát a stokrát to zase splete. Ale o tom jsem nechtěl mluvit... Na Marsu jsem našel jednoho Ilta, kterej skáče líp než já... A je lepší nejenom teleportačně, ale i telekineticky a telepaticky..."

Když si Rhodan sáhl pravou rukou do kapsy, Gucky tušil, že je zle. Mlčel jako načapaný hříšník.

„Proč nemluvíš dál, Gucky?" zvesela se zeptal Rhodan. „Tady, přečti si ten papír! Znáš tenhle text?"

„Proč mi nevěnuješ pozornost, Perry? Vyprávím ti fakticky důležitou věc a ty..."

Gucky spolkl zbytek věty, poslušně vzal do ruky složený papír, rozložil jej a vytřeštil oči.

Stálo tam: „Když jsem byl na Marsu, něco jsem tam objevil, ale nepřikládal jsem tomu žádnej extra význam. Teď jsem si na to zase vzpomněl..."

Guckyho jako by zasáhl blesk!

Na papíře bylo napsáno doslova to, co Rhodanovi právě řekl!

Jak to bylo možné?

Chlupy na hřbetě se mu zježily. Vyděšeně pročítal zprávu, aby zjistil, že je v ní všechno, co chtěl říct... Ale bylo tam ještě i něco navíc...

Gucky to přelétl očima, vyděšeně zapištěl, upustil papír na zem a zmizel.

Teleportoval.

„Co mu je?" zabručel Bully a sklonil se.

Zahloubal se do textu a začal se šklebit. Pak se rozesmál a dočetl i poslední řádky, kde stálo: Milý Gucky, srdečně tvoje Iltu, která tímto chce docílit, aby sis odvykl koukat po jiných myšobích slečnách!

Jefe Claudrin nic nechápal.

„Směl bych vědět, co si prcek zase jednou dovolil, pane Bulle?"

V tu chvíli se opět ozval Perry Rhodan a odpověděl: „Tyhle malé bytosti dokáží prapodivné věci. Jsou schopny se navzájem hypnotizovat. Iltu Guckymu jeho příběh vsugerovala, pak ho napsala

na papír a dala mi ho. Řekla mi také, kdy Gucky začne vyprávět..."

„Ale proč tak rychle zmizel?"

Rhodan mlčel, ale Bully kroutil hlavou: „Tak náš malej Gucky je záletník... Kdo by si to o něm pomyslel..."

Ale než stačil říct cokoliv dalšího, od přístrojů se ozval výkřik: „Šéfe, Posbiové jsou tady!"

„Támhle!" vyhrkl Mike Tillurn a reflexívně se ujistil, že má paprskomet připevněn u boku.

Hyperspojová stanice ALTA-663 nadále vysílala volání o pomoc, směřovala vysílání k Mechanice a hlásila poruchu ve strojovně.

Deset mužů sledovalo, jak se z nicoty vynořila obrovská fragmentální kostka s hranami o délce dvou tisíc metrů a jak se zastavila ve vzdálenosti zhruba pěti set kilometrů. Slabé světlo slunce Outside se odráželo od nejrůznějších věžiček, prolíklin, výběžků a bizarních nástavců fragmentální lodi. Monstrum bylo optikou přístrojů lodi Pozemšťanů přiblíženo na dohled.

Brazo Alkher zůstával chladný. Už příliš často předtím byl zaskočen nejrůznějšími náhlými zjeveními ve vesmíru, a vždycky zachoval chladnou hlavu.

Zmáčkl tlačítko separátního vysílání a krátce nato jeho impulz dorazil na palubu THEODERICHA.

Alkher informoval Rhodana o příletu fragmentální lodi. Riskoval záměrně. Bylo neobvyklé, aby robotská loď vysílala podobné signály.

Ovšem i vysílání o pomoc odcházelo nadále k Mechanice.

Mike Tillurn, třicetiletý muž, v jehož žilách proudila indiánská krev, se rychle zotavil z překvapení a nedůvěřivě si prohlížel strukturální zaměřovač, před kterým stál.

Přestože fragmentální loď bezesporu přiletěla z hyperprostoru, nevyvolala žádné otřesy. Tillurn přitom z hypnoškolení věděl, že tomu tak je.

„Mentální absorbéry zapnout!" ozval se Alkher. „Sengu, převezměte!"

Rozkaz platil Wuriu Senguovi, který seděl v křesle pro kopilota.

Mutant krátce přitakal, zatímco kapitán Alkher opustil své místo a zmizel v jedné ze speciálních kopulí. Když se vrátil, hlásili mu:

„Nic nového, kapitáne!"

A Wuriu Sengu mu vrátil velení nad lodí.

„Všechny tři sběrné mentální absorbéry jsou zapnuty, pánové!"

Ve velínu zavládlo mlčení.

„Věž s impulzními děly připravena?" zeptal se Brazo.

„Ano, pane!"

Bylo to zvláštní.

Fragmentální loď mlčela.

Uplynuly tři minuty.

„Pozor, odpočítáváme! Připoutejte se!" rozkázal Brazo Alkher.

Kalupův kompenzační konvertor, srdce každého lineárního pohonu, hnal THEODERICH stále vyšší rychlostí librační zónou instabilního poloprostoru mezi čtvrtou a pátou dimenzí.

Opuštění poloprostoru probíhalo pro posádku bez transitního šoku. Tento nepříjemný vedlejší účinek se stal minulostí. Sluneční flotila disponovala už jenom loděmi, které byly vybaveny lineárním pohonem.

Na palubě THEODERICHA vyhlásili poplach. Hovořilo se o Neviditelných a o Posbiech, ovšem až na necelý tucet mužů na palubě nikdo nevěděl, co se vlastně děje. Nikdo netušil, proč se vlajková loď řítí do mezigalaktického prostoru.

„Zbraňová děla?" zeptal se do mikrofonu kapitán lodi Jefe Claudrin.

„Zbraňová děla připravena, pane!"

„Oukej! Palte na objekt, jakmile se vám ukáže v cílové optice! Ale dejte si záležet... Tak záležet, jako by palbu řídil sám Brazo Alkher!"

„Spolehněte se na nás, pane!"

„Ukažte, co umíte! Konec!"

Vteřinová ručička oznamovala, že do konce třetí minuty zbývá už jenom osm vteřin.

Kalupovo pole se samočinně dezaktivovalo. THEODERICH se nepozorovaně propadl do normálního prostoru, ale letěl už jen podsvětelnou rychlostí.

Ještě dvě vteřiny...

Pak zavyla děla THEODERICHA. Barevné paprsky pročísly

černotu vesmíru. Zasahovaly vzdálený cíl a rozsévaly zkázu.

Brazo a jeho muži neviděli, jak se k nim přiřítil jejich osud, protože to přišlo příliš rychle. Lidské oko nestačilo zachytit celý proces.

Temnotu kolem ALTY-663 náhle protrhly energetické paprsky a se smrtící soustředěnou silou míjely loď jen o pár kilometrů a zahalovaly ji do žhavých mračen.

ALTA-663 zavyla.

Zásah.

Poplach na palubě. Loď se roztočila. Někde něco praskalo.

„Vždyť nás rozstřílejí!" ječel Osborne, protože se už neovládal.

Nový zásah!

„Klid! Ani slovo!" zařval kapitán Alkher.

Panoramatické monitory zprostředkovaly mužům na palubě obrázky pekla, které se kolem nich rozpoutalo.

THEODERICH zahájil palbu proti ALTĚ-663 !

Vlajková loď se pokoušela sestřelit jednu z lodí své vlastní flotily!

„Velký Bože!" ulevil si Wuriu Sengu.

Střelci THEODERICHA dělali svou práci téměř až moc dobře!

Ve strojovně číslo 2 lodi ALTA-663 vybuchlo několik konvertorů a tlaková vlna exploze byla natolik silná, že otřásla celou lodí.

Brazo Alkher pozorně sledoval ovládací panel. Když nastal ten nejvýhodnější okamžik, zmáčkl tlačítko a odvysílal volání o pomoc.

V symbolické řeči vesmírných robotů!

„Jokido! Pal!"

Telekinet měl oči přilepené k cílové optice. Viděl THEODERICH. A začal střílet. Všechny jeho paprsky zasáhly THEODERICH, ale roztěkaly se po mohutném korpusu obří lodi jako stříkance vody.

Ovšem i v Claudrinově velínu měli muži plné ruce práce.

„Palba z levoboku! Fragmentální loď útočí!"

A skutečně: loď Posbiů se rozletěla, minula ALTU-663 o nějakých sto kilometrů a zároveň zahájila palbu proti Rhodanově THEODERICHU.

Na několik chvil se v mezigalaktickém prostoru zjevilo nové slunce - loď THEODERICH, zaplavená neuvěřitelně silnými

energetickými paprsky nepřítele. Její ochranné štíty byly zatíženy na maximum, ale energie se od nich odrážela.

Vlajková loď Země nebyla žádná skořápka!

Její děla přestala mířit na ALTU-663 a otočila se proti fragmentální lodi.

Vypadalo to příšerně!

Oba kolosy se bez ustání ostřelovaly, až dokonce i Brazo Alkher bezděčně tajil dech. V duchu se musel sám sebe ptát, jestli šéf tentokrát nezašel příliš daleko.

Ale pak si zase uvědomil, že v případě nouze Perry Rhodan vždy sází vše na jednu kartu.

A fragmentální loď najednou střílela do prázdna.

THEODERICH se ponořil do poloprostoru a zmizel. Superobří loď předstírala útěk. Přišel tak náhle a překvapivě, že robotská loď ještě několik vteřin střílela do nicoty.

„Modersi, funguje naše speciální anténa? Kontrolu, prosím!"

Robotkem to trhlo, suše polkl a hned se vrhl do práce.

Speciální anténa pro ně byla životně důležitá. Pomocí ní dokázali doletět k šéfovi na velkou vzdálenost. Bylo téměř vyloučeno, aby si toho někdo všiml.

Vysílačka ALTY-663 neustále a úporně vysílala volání o pomoc.

„Speciální anténa je v pořádku," hlásil Moders Alkherovi. „Ale pokud je pravdou vše, co tady čtu na přístrojích, pak se ALTA-663 změnila v hromadu nepotřebného šrotu. S touhle lodí už nikam nedoletíme."

Alkher kývl a okamžitě kontroloval funkčnost transmiteru.

V tu chvíli se ve velínu ozvala fatální otázka: „Jste skutečný život?"

Deset mužů se zadívalo na reproduktory. Zadržovali dech. Věděli, že začíná další fáze jejich krkolomné akce.

„Jste skutečný život?" ozývalo se již podesáté z reproduktoru simultánního tlumočníka. Neustálé opakování otázky prokazovalo, že se opravdu jedná o otázku, kterou posílají kosmičtí roboti.

Brazo věděl, že ani trpělivost robotů nelze hnát do krajnosti. Pomalu pohnul pákou a řekl do tlumočníka: „My jsme skutečný život!"

Bylo jedno, jakým tónem to říká, mohl by tato slova klidně i zazpívat. Tlumočník je měnil na symboly a nechal je odvysílat.

Alkher sáhl doleva a zrušil volání o pomoc.

Co teď?

Co přijde?

Muži se dívali jeden na druhého a kladli si nevyslovenou otázku.

„Skutečný život přiznává podobu. Vydejte svoji, abychom vám mohli pomoci!"

Kapitán Alkher něco podobného čekal. Ale cítil se bezmocně. Jak měl na tuhle výzvu odpovědět? Co chápali Posbiové jako podobu? Nebo že by tlumočník špatně tlumočil?

Brazo pocítil přes uniformu na rameni čísi ruku. Když se obrátil, uviděl vedle sebe Van Moders. Ukazováček levé ruky držel demonstrativně vztyčený. Kapitán na něj nejistě pohlédl. Jeho rty němě zformovaly slovo: Jedna. Pak rukou udělal všeobsahující gesto.

„. . .vydejte svoji, abychom vám mohli pomoci!"

Van Modersovo vyzývavé kývnutí přinutilo Brazo Alkhera odpovědět, ale necítil se přitom dvakrát dobře.

„Já jsem loď a loď je já. Jsem Jedna."

„Vytvoříme hypercestu. Zahajte přípravy!"

Co u všech svatých byla hypercesta?

Co tím ten robot myslel?

Tama Jokida bleskově opustil místo, postavil se vedle Brazo Alkhera, vypnul mikrofon a vzrušeně vyhrkl: „Hypercesta, Brazo... To musí být překladem. Určitě půjde o přechod! Myslím, že nás chtějí vzít na palubu!"

Alkher si oddechl.

„Jestli nás čekají ještě další takové těžkosti, tak si můžeme pogratulovat." Znovu zapnul mikrofon. „Najdete mě otevřeného, ale hypercesta se prolomí, pokud nejste skutečný život."

„My jsme skutečný život, Jedna. Ochranu skutečnému životu, který jediný zaslouží ochranu!"

Nezaznělo to náhodou pateticky, přestože hlas tlumočníka toho nebyl schopen?

„Ochranu skutečnému životu, který jako jediný zaslouží ochranu!"

Brazo zopakoval větu. Nevěděl, co říká, ale v duchu doufal, že se stanice na fragmentální lodi vypne.

Ale Posbiové o ničem takovém neuvažovali.

„Ochrana tobě, Jedna, a síla tvému životu, Velký, nyní pod Mehekovou ochranou. Proč tě nenacházíme otevřeného? Je tvoje poškození takové, že toho nejsi schopen, Jedna?"

Alkher se pokoušel otevřít velký vstup do kulovité lodi.

Nepřehlédnutelné červené světlo na velkém ovládacím panelu mluvilo samo za sebe. THEODERICH zasáhl ALTU-663 příliš dobře! Hlavní vstup na loď se už nedal ovládat.

Mikrofon byl opět vypnut. Brazo se rozhlížel. „Zpátky pod kopuli! Modersi, Jokido, podpalte ohřívače!" Pak se posadil a čekal, až teplota ve vybraných přístrojích dosáhne krátkodobě a prostorově omezeně 10 000 stupňů Celsia. Potom se ohlásil robotské lodi: „Tady Jedna! Nedokážu se otevřít!"

Téměř okamžitě přišla odpověď: „Pro Jedna: už jsme to zjistili. Otevřeme tě zvenčí!"

„Jste skutečný život?"

Brazo doufal, že tlumočník neselže. Ale dostal odpověď:

„Jedna, se skutečným životem se nad tebou rozprostře Mehekova ochrana, a nic není mocnějšího než sám Mehek. Ty..."

Simultánní tlumočník .překládal dokonce i pauzy. Neuvěřitelný přístroj. „Zaměřujeme divoké silové impulzy. Přicházíme, Jedna! Konec!"

Brazo rychle vypnul mikrofon. Dlouho se nemohl zdržovat na místě. Posbiové zaměřili energii ohřívačů. To by mělo znamenat, že se kosmičtí roboti snaží co nejrychleji vyrazit a vstoupit na palubu ALTY-663.

Pozorný kontrolní pohled na velín ukázal Alkherovi řadu zničených agregátů, které byly ohřívači záměrně zničeny. Pro bezpečí jednotky byly bezvýznamné. Ovšem naplánovaným poškozením přístrojů chtěla jednotka pomocí skrytých kamer sledovat chování robotů ke zničeným strojům.

Kapitán Brazo Alkher vstoupil jako poslední do pravé kopule. Pozorně sledoval její uzavírání. Podle lidských měřítek to byl dokonalý úkryt před Posbii. Ohlédl se na mutanta Wuria Senga. Ten

dokázal vidět skrz hmotu.

„Už jsou na lodi, Brazo," oznamoval Sengu. „Počítám je... Je jich patnáct, šestnáct, osmnáct... Každý vypadá jinak. Většinou spěchají do zničených částí lodi. Tři vyjíždějí antigravem. Každou chvíli budou ve velínu!"

Alkher aktivoval pozorovací zařízení. Rozzářily se tři kontrolní monitory. Jeden právě ukazoval, jak se otevírá hlavní vchod do velínu. Vstupovali roboti, kteří nepřipomínali nic z toho, co lidé dosud znali. Nepodobali se ani pozemským, ani arkonidským robotům.

Van Moders stál těsně vedle Alkhera.

„Podívejte se!" řekl zděšeně a ukázal na prostřední monitor.

Jeden Posbi klečel před zničeným usměrňovačem. Místo dlaní měl nářadí a odděloval přístroj od kabelů. Nedělal to však namátkově ani rychle, nýbrž opatrně odletovával drátek po drátku.

Pak zvedl malou krabičku a opatrněji odložil na zem! Jako by byla živá!

Alkher a Sengu vzrušeně oddechovali vedle Moderse. Mutant Braza dloubl: „Ostatních patnáct pracuje ve strojovně. Myslím, že kdyby uměli plakat, teď by nad zničenými stroji brečeli jako děti!"

Největší ze tří Posbiů stál před mohutným ovládacím panelem. Zdálo se, že ho vůbec nezajímá, co dělají jeho dva druzi. Pomocí cizokrajně vyhlížející optické soustavy kontroloval spoje. Jeho kovová ruka občas nějaké místo jemně přejela.

„Neuvěřitelné...," hlesl Brazo.

Robot skutečně kontroloval veškerá spojení celé lodi! Zjišťoval, co je v pořádku a co musí být opraveno.

„Pokud se bude zabývat naším transformerem symbolů, objeví i náš podvod. A pak jsme v háji!" poznamenal Van Moders.

Ale mutant měl další zjištění: „Fragmentální loď se opatrně přibližuje. Vzdálenost už ani ne dva tisíce metrů. Teď jde o něco níž. Panebože, vysouvá plošinu, která je velká jako nouzový kosmodrom!"

Pomocí parapsychických sil se Wuriu dokázal dívat skrz stěny, stropy a podlahy kulovité lodi. Když se soustředil, jeho oči neznaly žádnou překážku.

Právě nyní sledoval plošinu, která se objevila u boku fragmentální lodi. Plošina byla tak velká, že by najednou pojala deset křižníků jako byla ALTA-663.

„Za okamžik dosedneme, Brazo!"

Loď se mírně zachvěla. Už neexistovala energetická pole, která by ji zahalovala...

ALTA-663 se překulovala sem a tam. Teleskopické nohy prostě nevyjely. Vtom si kapitán Alkher uvědomil, že je nejvyšší čas informovat Rhodana o událostech na palubě.

„Modersi, zůstaňte u monitorů a hlídejte to. Sengu, vy víte..."

Pod kopulí se mohli normálně pohybovat. Tři supersilné absorbéry zabraňovaly pronikání jejich myšlenkových impulzů ven, protože pak by prozradily Posbiům, že jsou organickými bytostmi. Přesně řečeno jejich úkryt představoval jakýsi druhý velín lodi.

Brazo Alkher se pustil do práce a za chvíli Rhodanovi odvysílal obsáhlou zprávu.

„Tak, a hotovo," řekl nakonec. Několik minut vůbec nesledoval, co se děje na palubě. „Doufejme, že se Posbiové nevyznají v tajných kódech!"

„Bylo by to nepravděpodobné," zabručel vedle něj Moders. „Ti tři robíci opravují rychle a precizně, jako by tuhle loď sami postavili. Hlavně nechápu, odkud kouzlí náhradní díly. Sengu, vy to nevidíte?"

„Jistěže," odpověděl mutant. „Posbiové nekouzlí. Sami vyrábějí náhradní díly ze šrotu. Moc tomu nerozumím, ale zdá se... jako by všechno zjednodušovali!"

Wuriu Sengu se mezitím podíval ven a pak řekl: „Naše loď stojí pod velkým magnetickým zvonem, proti kterému nezmůže nic ani ten nejsilnější tažný paprsek. Podívejte na magnetometr! Je rozbitý!"

„Hm...," zabručel Brazo. „Začínám tušit, co tyhle fragmentální lodě asi vlastně jsou: budou to všeúčelové lodě! Umějí všechno! A není uklidňující, že už nám Posbiové nekladou hloupé otázky?"

Vtom Sengu strnul.

Přítomní na něj tázavě pohlédli.

„Nevidím naši Mléčnou dráhu! Najednou zmizela, jako bychom se ponořili do hyperprostoru!"

Jefe Claudrin si vzal na paškál poručíka Etzela.

„Můj milý," zašeptal mohutný Epsaleran a natáhl po vyděšeném důstojníkovi své medvědí pracky. „Zůstaňte stát! Během minuty chci mít ALTU-663 zpátky v zaměřovačích, nebo uvidíte! Rychle k zaměřovačům, poručíku! Rozuměl jste?"

Na levé paži Jefeho Claudrina v tu chvíli přistál myšob Gucky. Claudrinova zarudlá tvář se k němu obrátila.

„Nech toho, Jefe," zakřenil se Gucky, „na mě. to neplatí. Já se bubáků nebojím. Když nebudu chtít, ani mě nepodrbeš. Než příště zase na někoho zařveš, dej mi vědět předem! Perryho ten řev shodil z postele a Bully použil výrazy, který tady nemůžu opakovat, protože jsem přece slušně vychovanej myšob!"

„Cože?"

„No, poručík Etzel přece nemůže za to, že ALTA-663 zmizela, veliteli! . . . Ona totiž zmizela i mně! Pořád jsem měl Brazo-vy myšlenky hezky pod kontrolou a pak byly naráz pryč! Nikde nic!"

„Protože myšlenky všech deseti členů posádky byly pohlceny mentálními absorbéry, Gucky," poučoval ho Rhodan. „No jo, ale stejně zmizely!"

Perry se nadechl, že něco odpoví, ale ozval se interkom: „Tady strážní stanice DUD-XI: Naváděcí impulz zachycen, ale není úplný. Poznávací znamení nejasné. Vzdálenost mezi dvaceti a třiceti tisíci světelnými lety. Konec hlášení, pane."

„Jak silná je Brazova vysílačka?" zeptal se Bully. I Rhodan mu odpověděl.

„Perry, měli bysme...," dodal Bully.

Zbytek nedopověděl. Znovu se ozvalo hlášení:

„Tady strážní stanice GNO-GNO-456: Čas 18:16. Naváděcí impulz. Poznávací signál ALTA-663, ale úhel příjmu nepřesný.

Výsledek z palubního počítače na pětatřicet procent. Stanoviště vysílačky patnáct až pětadvacet světelných let mezi Žlutou čtyři a devět. Konec hlášení."

„Mezi Žlutou čtyři až devět bych nacpal dvě Mléčný dráhy a ještě by zbylo místo," zabručel Bully. „Ale mně se zdá, že tebe ty hlášení uspokojujou, Perry, co?"

„Ano...," bez zájmu odpověděl Rhodan. „Guckyho tvrzení, že ALTA-663 přešla do hyperprostoru, se potvrdilo. Zdá se tedy, že je

kdesi v propasti mezi galaxiemi. Tam také asi budeme muset hledat mateřský svět Posbiů."

„A taky tam někde bude putující planeta Barkon, Perry."

„A pravděpodobně i říše Laurinů. Nic ti to neříká, Bully?"

„Nevím, co by mělo..."

„Copak vědci dosud neoznačovali mezigalaktický prostor za prostor bez hmoty? Bez života?"

Bully mu rychle skočil do řeči.

„Přece bys nechtěl Posbie počítat k organickejm bytostem? Tam, kde není světlo, přece žádnej život bejt nemůže. Vždyť i Barkonidani putujou v hlubokým spánku!"

„Já bych chtěl být připraven na překvapení všeho druhu. Ale momentálně se spíš bojím o Alkhera a jeho muže..."

Brazo Alkher si promnul oči, protože měl dojem, že prožívá zlý sen, jenže obrazy, které viděl, se nenechaly zaplašit mávnutím ruky.

„To je velkolepé!" řekl robotik Van Moders nadšeně.

„Jo? Myslíte?" sakrasticky namítl Brazo, protože si myslel pravý opak.

Jakmile se fragmentální loď vrátila zpět do normálního prostoru, Brazo se odvážil aktivovat záznamové kamery a zároveň odvysílat naváděcí signál. Všichni na palubě doufali, že je některá ze strážních lodí zachytí. Netušili, že jejich první signál zachytí jenom dvě stanice a to ještě nejasně.

Měli své starosti. Děla THEODERICHA totiž při ostřelování poškodila jejich loď natolik, až to vypadalo, že veškeré speciální pozorovací zařízení THEODERICHA v ochranné kopuli přestala fungovat.

Tama Jokida se zděsil když viděl, že monitory zůstávají černé a neukazují ani cípek galaktické spirály. Teprve Sengu jim vysvětlil, že se mýlí.

Monitory fungovaly, ale okolní vesmír byl dokonale černý!

Osmnáct Posbiů mezitím opustilo palubu ALTY-663. Pravděpodobně je povolal zpátky velitel fragmentální lodi.

Pak museli Alkherovi muži čekat, ale aby to neměli tak dlouhé, Brazo Alkher se pokoušel nastavovat citlivost pozorovacích segmentů. Použil speciální nastavení optiky na zbytkové světlo...

A¨měl úspěch.

„Že by planeta?" hlesl kdosi.

Byla to planeta. Viděli ji na monitorech. Planeta v temném vesmíru beze světla!

Planeta, která se před miliardami let odtrhla od mateřské sluneční.soustavy a nyní putovala ztracena nad propastí prostoru a času. Bylo ji vidět jenom ve speciální optice.

Cíl fragmentální lodi se blížil!

Sigurd Alec se zeptal Alkhera: „Kapitáne, máme zahájit planetární měření?"

„Jistě, Alecu. Myslím, že nehrozí žádné nebezpečí. Pospěšte si. Doslova se proti té planetě řítíme!"

Šedobílé hvězdné těleso plulo v černé tmě. Zatímco Sigurd Alec získával údaje o neznámé planetě, robotici přemýšleli, jestli by ji přece jen nebylo vidět v oblasti normálního světelného pozorování.

„Nesmysl, Modersi," odpověděl kapitán a ukázal na tři přístroje. „Buďme rádi, že něco vidíme... Támhle, není to něco jako pohoří?"

Sigurd Alec byl s měřením rychle hotov. „Průměr planety činí zhruba patnáct tisíc kilometrů. Gravitace jenom 1,21 g. Rotační rychlost mizivá. Pravděpodobně se otočí jednou za několik set let. Ale podržte se, pánové, tahle planeta má atmosféru! Ne, nikoliv ve zmrzlém stavu, nýbrž v plynovém. Já osobně nechápu jak je to možné a rád přenechám vysvětlení někomu jinému."

Brazo Alkher se neodvažoval o zjištěných údajích pochybovat. „Jak vysoké jsou průměrné teploty u země, Alecu?"

„Mezi jedenadvaceti až třiadvaceti stupni Celsia, pane. Vládne tam skleníkové klima, atmosféra je pro nás docela vhodná, pouze podíl argonu je se svými 2,2 procenty poněkud vysoký."

„Argon?" udiveně se zeptal Van Moders. „Panebože, víte, že argoncid je počítačový poloaktivátor?"

„Modersi, my nejsme fyzici ani robotici," jemně namítl Brazo.

Van Moders však vysvětloval dál: „Argoncid byl před třiceti lety legendární látkou. Najednou jsme dokázali vyrábět Cid. Že má poloaktivační vlastnosti, to jsme věděli od Arkonidanů. Rychle byly zahájeny pokusy s počítači. Výsledek byl překvapující. Počítače začínaly vyvíjet energii, která nijak nesouvisela s jejich

naprogramováním, ale bohužel vždy jenom velmi krátkodobé. Nepřineslo to žádný hospodářský užitek. Dodnes nevíme, proč takhle působí na počítače argoncid."

„Ale argon ještě není argoncid, Modersi!" namítal Alkher.

„Jistě, ale Sluneční říše mezitím objevila tři planety, které mimo jiné měly v atmosféře více než dvě procenta zastoupení argonu. Kromě argonu jsme tam vždy nalezli i argoncid. Tím jsme získali důkaz, že Cid je produktem přírody. A moc bych se divil, kdybychom ho nenašli i tady."

„Přemýšlíte také o Mehekovi, o kterém mluvil Posbi? Neznamená to, že nás vbrzku čeká setkání s inteligencí?"

Van Moders pokrčil rameny.

„Uvidí se."

Takže vyčkávali.

Společně s fragmentální lodí jednou obletěli neznámou planetu. Z druhé kopule přišel Mike Tillurn. Stěžoval si na to, co on a jeho muži viděli na monitorech.

„Asi mi z toho už přeskočí," poznamenal.

Povrch planety byl totiž poset budovami, které připomínaly dětskou stavebnici, jen s tím rozdílem, že to nebyly barevné kostky, ale budovy nejrůznějších tvarů. Byly tam i budovy, které připomínaly červa, který zčásti *zaleze* pod zem, aby po určité vzdálenosti zase vylezl ven. V tom chaosu se našly i silnice, ale ty byly jako nakreslené podle pravítka. Nikde žádná křižovatka nebo odbočka.

Fragmentální loď klesala.

„A nikde ani paprsek světla!" poznamenal Wuriu. „Děsivý svět. Svět slepců. Ale roboti asi nepotřebují světlo." «*

„Kde vlastně jsou, Wuriu?" zeptal se Brazo.

„Všude pod námi. V každé hale, v každé věži, v každé té podivné věci. Už jsem je přestal počítat."

„Přistáváme!"

Fragmentální loď náhle zbrzdila rychlost letu. Hranatá loď jako by se zřítila. Ale ani ne sto metrů nad povrchem planety se zastavila a snášela se volně jako balón.

Dosednutí téměř nepocítili.

Přistáli na okraji gigantického kosmodromu. Pak to s ALTOU-663 trhlo. Jakýsi jeřáb ji sundával a pokládal na kosmodrom.

Brazo Alkher si řekl, že tento okamžik využije k odvysílání naváděcího signálu.

Když jej odeslal, muži se jeden na druhého podívali.

„Co je to s vámi?" zeptal se Mike Tillurn z vedlejší kopule.

„Odvysílali jsme naváděcí impulz. Aby se šéf co nejrychleji dozvěděl, na jaké šílené planetě jsme to skončili!"

„Doufám jen, že nás Posbiové nezavlekli půl miliónu světelných let daleko do vesmíru! Jestlipak náš hyperimpulz vůbec na takovou dálku dojde?"

Otázka Mikeho Tillurna nepostrádala opodstatnění.

Brazo Alkher se však na ten jeho pesimismus zlobil: „Tillurne, takové otázky už nechci slyšet! Doufám, že si rozumíme!"

V tu chvíli se opět ozval tlumočník, jehož citlivé přístroje zachytily další robotské impulzy: „Mehek zdraví Jedna, který chce skutečný život. Mehek je nyní tvým pánem, Jedna! Mehek tě vítá na Frago!"

Zatímco neosobní hlas zněl pod kopulemi, Alkher znovu odvysílal signál. Planeta Frago a její tajemný vládce Mehek se mu nelíbili. Nejraději by odtud zmizel.

Nenavázali kontakt s Posbii, protože se vydávali za roboty. Jedině tak tu bylo možné přistát. Díky naváděcím signálům, zachyceným na různých strážních stanicích na okraji galaxie, by měl Rhodan získat možnost zaměřit stanoviště ALTY-663 a tím pádem i najít tuhle planetu.

Jakmile bude mít přesné souřadnice, nic nebude bránit tomu, aby se aktivoval transmiter a aby jím mohli projít zpátky ke svým přátelům do bezpečí..

Tlumočník zmlkl. Mehek už patrně neměl co říct.

Znovu museli čekat. Bylo to mučivé čekání.

Muži přecházeli chodbičkou mezi kopulemi.

Astrofyzik Dagbert Ellis se postavil vedle Brazo Alkhera. Skleníková atmosféra na Fragu ho nutila přemýšlet.

„Tato planeta je naprostou anomálií, Alkhere. I když kolega Moders bude patrně jiného názoru, já si myslím, že Posbiové nejsou

obyčejní roboti. Mluvil jsem s Wuriem Sengem a ten byl tak laskav, že prozkoumal okolí do vzdálenosti tisíců kilometrů. Objevil přitom nejrůznější odvětví průmyslu. Vše funguje plně automaticky, roboti pouze kontrolují. Ale nikde nenarazil na organické bytosti. Navíc se zdá, že tato planeta je uměle vytápěna. Představuje mocenský faktor, který na jednu stranu vypadá nesmyslně, ale na druhou stranu může znamenat neuvěřitelnou hrozbu pro naši Galaxii."

Brazo Alkher nebyl přítelem dlouhých řečí. Přerušil Ellise. „Viděli jsme část Fraga. Tušíme, jakou sílu v sobě nese, ale nemohu sdílet váš názor, že by tohle měla být nějak mimořádně nebezpečná planeta. Sluneční říše si s ní poradí."

Ellis zavrtěl hlavou. „Když jsem požádal Wuria o pomoc, zjistili jsme děsivou skutečnost: Planeta je přehuštěná. Posbiové už tady nemají žádné nevyužité místečko... Bude je to nutit k expanzi. Wuriu objevil mnoho podzemních hal, které jsou k prasknutí nacpaný uloženými Posbii. Ti roboti už prostě nevědí, kam se svým dorostem. Vyrábějí další a další roboty, ale nemají je kam uložit."

Alkher se pousmál.

„Asi nemají dostatek lodí?"

„Sengu si tím není jist, ale zdá se, že podstatná část zdejšího průmyslu se soustřeďuje právě na výrobu fragmentálních lodí."

„Tak kde ale jsou?"

„Sengu viděl sousední kosmodrom. Viděl odtud startovat více než padesát fragmentálních lodí. Říkal, že opouštějí planetu rovnou z továrny!"

„Kde je Sengu teď?"

„Ve vedlejší kopuli. Pozoruje, pane. Nedoporučoval bych, aby ho teď někdo rušil."

Alkher se obrátil k robotikovi: „Co si o tom myslíte vy, Modersi?"

„Co bych si o tom měl myslet? Copak samotná tahle planeta není nejlepším důkazem, že máme co dělat s opravdu neskutečnou civilizací?"

„Já nevidím velký rozdíl mezi robotským světem Arkonu III a Fragem, Modersi."

„Ale já ano!" odporoval robotik. „Rozdíl je hlavně v těch ro-

botech. Každý Posbi je zčásti organický a tím pádem naprosto nezávislý na centrálním počítači. Na Arkonu to bylo jinak!"

„A ten Mehek je něco jako vrchní robot všech Posbiů, Modersi? Nevěříte, že by mohlo jít o organickou bytost, proti které se zničující snahy Posbiů nezaměřují?"

„Možná ano, ale já osobně takové variantě dávám jenom mizivé procento pravděpodobnosti. Co to děláte, kapitáne?"

Všiml si, že Brazo pozvedl ruku směrem k ovládacímu panelu.

„Odvysílám další naváděcí signál," zabručel Brazo. „Vy dva s Ellisem umíte člověka poplašit... Jak to tady na té šílené planetě vypadá s vysílacím provozem?"

„Je to tady samý pozitronický impulz, ovšem nedokážeme rozpoznat, jestli to jsou příkazy pro výrobu, anebo jestli jde o komunikaci mezi roboty. Bylo by dobré prohnat pár těch impulzů tlumočníkem..."

Brazo mávl rukou. „Raději ne. Jak to vypadá s hypervysíláním, Osborne? Ještě jste nic neobjevil?"

„Na to vám bohužel nedám precizní odpověď... Podívejte! Zase jedna z těch záhadných amplitud! Vy jste si toho ještě nevšiml?"

Brazo místo odpovědi znovu odeslal naváděcí signál.

Moders s Ellisem na sebe pohlédli. Oba znali pověst, která Braza Alkhera provázela na Zemi, a věděli, že by neriskoval pro nic za nic. Pokud krátce po sobě vysílal signály, které je mohly dokonce prozradit, pak považoval jejich situaci za velmi nebezpečnou, přestože se jim zatím nic nestalo.

ALTA-663 stála ještě pořád na stejném místě na kosmodromu.

„Ó!" vyhrkl Osborne a ukázal na měřící monitory. „Spojový provoz je tak silný, jako by najednou vysílaly stovky vysílaček."

„Co je to za signály, Osborne? Rád bych znal odpověď.

Ozvaly se reproduktory jejich malých osobních vysílaček, ale nezprostředkovávaly srozumitelné signály, nýbrž jenom chrastění a chrčení, které zase rychle utichlo.

„Velká Galaxie!" vykřikl Van Moders a ukázal najeden z přístrojů.

V ultrafialové oblasti se *rozzářil* zelený bod.

„Okamžitě uzavřít helmy! Aktivovat ochranné štíty!" rozkázal

Brazo Alkher.

Pochopil.

Posbiové totiž zachytili jeho naváděcí signály a odpověděli ultrafialovým útokem proti lodi.

„*Zatím* je to vcelku neškodné," konstatoval Van Moders, „ale proč tohle ultrafialové ozařování?"

Brazo se hořce pousmál. „Buď jde o varování, anebo to je začátek útoku."

„Čemu dáváte přednost, kapitáne?"

„Těžko říct. Posbiové jsou nám neznámí a proto nevypočitatelní. Nerad bych Vyslovoval prognózy."

Ani nemusel.

ALTA-663 se zachvěla. Titánské síly zvedly loď jako skořápku a někam ji nesly.

„Brazo!" hlásil mutant, „blížíme se k bazénu!"

„Kamže?"

„K bazénu! Copak to nevidíte na monitorech? Nemám tušení, co je to v něm za tekutinu. Ale vešel by se tam i těžký křižník!"

Kapitán Alkher nespouštěl z očí monitory. Zelený bod zmizel stejně rychle jako se objevil. Pak sklouzl pohledem na pozorovací obrazovky a vytřeštil oči.

ALTA-663 plula nad obrovskou nádrží, ve které bublala třpytivá tekutina. Samotná loď se vznášela, nesena nějakým tažným paprskem. Ovšem nebyl to jen bazén, co Alkhera děsilo, nýbrž i bizarní, souvislá zeď, která uzavírala bok kosmodromu.

V jednom místě zela asymetrická díra -jakási brána. Zrovna z ní vylézaly tři příšery: obrovité housenky, jako vytvořené šílencem, jejich těla měla průměr šesti až osmi metrů a délku třiceti až sedmdesáti metrů.

Velkou rychlostí se blížily přímo k bazénu.

Brazo si uvědomoval, že jim půjde o ALTU-663. Zneklidněně pohlédl na Van Moderse, ale robotik jen pokrčil rameny.

Jedna z housenek se zvedla a namířila si to k ALTĚ-663. Loď se kovově otřásla.

„Wuriu..."

Mutant se okamžitě ozval. Svými parapsychickými silami viděl

do housenky. „Brazo, to je... neuvěřitelné! Ta housenka je létající sklad náhradních dílů a zároveň můstkem pro tisíce Posbiů. Právě vstupují do zničené strojovny! Panebože, kolik druhů robotů tady vlastně mají?"

Brazo se usmál. Měl pocit, že ví, proč Posbiové přišli v tak velkém počtu a tak náhle. Pravděpodobně dostali za úkol znemožnit odvysílání dalšího naváděcího signálu. Roboti mu přitom nevadili tolik jako bublající bazén pod jeho nohama. Prostě si nedokázal představit, jakému asi tak může sloužit účelu.

„Přeskočilo vám!" vyjel na něj Moders.

Brazo odvysílal naváděcí impulz, vypnul vysílačku a ledově chladně odvětil: „Ještě pořád jsem velitelem akce já, pane Modersi!"

Musel to udělat, protože jeho posádka sama nedokázala stanovit pozici téhle planety. Neměla žádné vztažné body, kterých by se tady nad propastí vesmíru mohla chytit.

Z vedlejší kopule přicházel Wuriu Sengu. Už tam začínala být tlačenice. Brazo uvolnil místo. Mutant však nepřinášel dobré zprávy.

„Posbiové otevírají všechny vstupy do ALTY-663, Brazo. Jenom nebesa vědí, co to může znamenat!"

Ovládací panel registroval činnost robotů. Rozsvěcovala se jedna červená kontrolka za druhou. Ve velínu ALT-663 bylo nyní vidět i další varovné signály.

Posbiové oddělovali velín od energetické stanice lodi. Hyper-vysílačka však zatím ještě měla dostatek energie. Brazo odvysílal poslední naváděcí signál. Pak i vysílačka zmlkla!

Teď už je to hotovo, pomyslel si Alkher. Jestli nás doteď nikdo neslyšel, je po všem.

„Musíme přepnout na naše nouzové konvertory?" zjišťoval Moders.

Brazo ho zpražil pohledem. „Myslíte, že bychom měli Posbiům ukázat, že máme na palubě rezervní stanici? Máme jim dát pádný důvod, aby rozebrali loď do posledního šroubku?"

Brazo si dělal starosti. Pokud byli vesmírní roboti opravdu tak chytří jak tvrdili všichni experti, pak přece museli přemýšlet o naváděcích signálech, které odvysílal.

Jeden přístroj za druhým vypovídal službu. Jenom pozorovací

stanice ALTY-663 zůstala v činnosti: totiž Wuriu Sengu.

Viděl jak Posbiové opouštějí loď. Viděl jak se kovová housenka odděluje od povrchu kulovité lodi a vrací se. A taky viděl, jak jeho loď zvolna klesá a pomalu se noří do bublající tekutiny.

Měli se snad utopit?

Na palubě THEODERICHA byl vyhlášen poplach. Neustále přicházela nejrůznější hlášení s nekompatibilními údaji.

Astronautici si málem zoufali. Palubní počítač neustále hlásil: •Naprogramování neúplné, žádný výsledek!

Jefe Claudrin už přestal nadávat. Zato Bully nadával jako pohan.

„Šifra pro počítač!" chladně konstatoval Rhodan pokaždé, když přišla nová zpráva.

„Hotovo, pane!"

Znovu čekali, jako po každém hlášení. Počítač zpracovával údaje strážní stanice JOJ-20.

Dvacet mužů hltalo počítač pohledy.

Pořád nic?

Uplynula minuta. Druhá. . . A pořád ještě přicházela stereotypní věta: naprogramování neúplné. . .

Pak to v počítači cvaklo a tiskárna vyjela zprávu. Rhodan ji vzal do ruky, zahleděl se na ni a pokýval hlavou: „Výsledek bychom měli, ale faktor nejistoty zůstává pořád na 3,2 procentech. Dokud tomu tak bude, nemá význam se pokoušet zapnout transmiterovou stanici na ALTĚ-663. 3,2 procenta na vzdálenost třiceti tisíc světelných let dělá opravdu velký rozdíl."

Bully mlčel. Přistoupil k počítači a uložil mu řadu úkolů. Nikdo nevěděl, jaké. Počkal si na výsledek.

„No konečně!" vyhrkl a ukázal na výsledkovou listinu. „Vždyť jsem si to myslel. Velitel JOJ-20 je ospalec! Udělal chybu v záznamu!"

„Myslíš?" podivil se Rhodan.

„Jo, protože..."

Přicházela další hlášení. Rázem bylo ve velínu rušno. ALTA-663 odvysílala další impulzy.

„Brazo Alkher má potíže," tvrdil Bully, když hlášení neustávala. „Když posílá tři impulzy rychle po sobě. . ."

Zmlkl, protože se na něj Rhodan přísně podíval. Vtom se počítač rozblikal zelenými signálkami, což znamenalo, že má výsledky a že už nepotřebuje další data.

Muži se seskupili kolem výsledkové listiny.

Počítač konečně získal přesné souřadnice místa, odkud Brazo Alkher vysílal!

Souřadnice bodu v černé tmě!

Rhodan se rozzářil.

„Riebsame, pojďte sem honem, prosím. Mám pro vás něco!"

Matematik doktor Carl Riebsam se vřítil do velínu.

„Ano, šéfe?"

Rhodan ukázal na monitor a řekl: „Pusťte se do práce. Nekoukejte tak překvapeně! Porovnejte všechny údaje a vypočítejte dráhu té planety. Ty údaje potřebuji velmi nutně a rychle. Co myslíte, že se stane, jestli do deseti minut neaktivujeme trans-miter ALTY-663? Takže! Honem do práce! Kolik času budete asi potřebovat?"

„Doufám, že maximálně pět minut, pane. Ovšem budu moci spočítat jenom úsek dráhy, který ta planeta urazila mezi prvním a posledním naváděcím signálem."

„Doufám, že nám to postačí. Řekl bych, že se planeta v mezigalaktickém prostoru bude pohybovat velmi pomalu. Také jsem zvědav, jestli se od galaxie vzdaluje, anebo jestli se k ní přibližuje. Prosím, Riebsame, čas letí!"

Jefe Claudrin jednal okamžitě. Jeho křižník THEODERICH se vnořil do mezihvězdného prostoru a nabíral na rychlosti. Mezi místem, ve kterém byla ALTA-663 ostřelována THEODERI-CHEM a bodem, odkud přicházely naváděcí impulzy, bylo asi 31 000 světelných let.

Rhodan se pokoušel letět k cizí planetě přímým lineárním letem. Zdálo se, že skutečně objevili mateřskou planetu vesmírných robotů.

Carl Riebsam přistoupil blíž.

„Pane, ta planeta letí směrem k naší Galaxii!"

„Dejte to sem, Riebsame," řekl Rhodan a vzal do ruky matematikovy podklady. Jedním pohledem přelétl nejdůležitější propočty. „Skutečně, blíží se k nám a pohybuje se překvapivě velkou rychlostí. Že by jí to umožňovala gravitace Galaxie?"

To byla poznámka, na kterou Rhodan nečekal odpověď. Podíval se k velkému akonskému transmiteru. Přístroj byl nastaven na vysílací frekvenci, ale nebyl aktivován.

„Massou, pokuste se navázat spojení s transmiterem na palubě ALTY-663, prosím. Tady jsou souřadnice."

Epsaleran nadskočil na pilotním křesle a zeptal se: „Pane, mám vystoupit?"

Neměl tím na mysli, že by měl opustit loď. Vystoupit znamenalo ve vesmírném žargonu totéž, jako přejít do poloprostoru anebo vrátit se z něj do normálního prostoru.

Rhodan se na Jefeho jen podíval, ale stačilo to, aby obr zrozpačitěl.

Pracovní zvuky Kalupova konvertoru zmlkly. THEODERICH se vrátil do normálního prostoru.

Agregáty obřího transmiteru zavyly a zaduněly. Obrovitý dopravní prostředek arkonidského původu, vylepšený Pozemšťany, svými zvuky připomínal sopku, když poručík Massou vyslal na cestu transmiterový paprsek, aby nalezl protistanici na palubě ALTY-663.

Pak se ozvaly tři rány.

„Pane, s ALTOU-663 není možné navázat kontakt. Transmiterová stanice na protější straně je vypnutá!" vzrušeně oznamoval Massou.

Výraz ve tváři Perryho Rhodana ztuhl. Nepřirozeně drsným hlasem přikázal Jefemu Claudrinovi: „Znovu zapněte Kalupa. Pak zrychlete na maximum! Obávám se, že na naši pomoc čeká deset zoufalých mužů!"

ALTA-663 se stále hlouběji nořila do tekutiny v bazénu. Sengu i všichni ostatní už dávno pochopili, proč jsou všechny vstupy na loď otevřené. Tekutina měla proniknout do všech volných prostorů lodi.

Sengu bez ustání komentoval všechno, co vidí.

Rychlost ponoru lodi se zvyšovala. Během minuty měly být zaplaveny už úplně všechny místnosti lodi.

„Opustit loď nouzovým východem!" rozkázal Brazo Alkher.

V helmové vysílačce uslyšel zaúpění. Ani pro něj nebylo hezkou představou pomyšlení na temnotu tam venku. Byli sice oblečeni do arkonidských bojových obleků, ale zásoba individuální energie

nebyla nevyčerpatelná. Venku však měli dýchatelnou atmosféru. Dalo se počítat, že ušetří energii a hlavně drahocennou zásobu kyslíku.

Ovšem za jakou cenu?

„Osádka kopule B opustit loď v třívteřinových intervalech!" rozkázal do helmové vysílačky.

Pět mužů se pohnulo. Vytvořili řetěz. První otevřel kulaté dveře, připomínající vstup do trezoru. Uzávěr se obsluhoval pomocí nastavovacího kola.

Čtvrtý muž vlezl do roury, která končila v horní třetině místnosti a byla uzavřena kónickým čepem.

Tento čtvrtý muž, Mike Tillurn, si nevšiml, že se mu o vyčnívající závěr zámku utrhl individuální mentální absorbér. Mike se příliš prudce odrazil.

„Za ním!" přikázal Alkher, odspěchal do další kopule a přikázal Van Modersovi, aby do nouzového východu vlezl jako první.

„Ještě tři metry!" hlásil Wuriu Sengu.

Tři metry je dělily od tekutiny, o které se domnívali, že to bude nějaká kyselina.

Telekinet Tama Jokida vklouzl do roury. Brazo a Sengu se za ním dívali. Vtom se Sengu podíval dolů na podlahu. Něco spatřil... Sklonil se a pak křikl: „Kyselina už je tady!"

Když pak Alkher jako poslední vlezl do nouzového východu, už byl po pás v tekutině, která pod světlem kopule neměla žádnou barvu a taky se už netřpytila.

Pospíchali.

Brazo dolezl až k Senguovi. Ten zrychlil tempo. Jediný, kdo v té tmě něco viděl, byl on. Vylezli ven. Slaboučké světlo vzdálené Galaxie nebylo nic platné.

„Chytněte se za ruce! Nepouštět se! Zapnout antigravy!"

Muži potvrzovali příjem. Celkem devětkrát. Brazo oznámil energetickou hodnotu, na kterou měly být antigravy nastaveny.

„Při letu zrušit kontakt dlaní. Nastavit spojení přes vysílačky a připravit zbraně! Sengu nás povede. Hotovi?"

Mutant naléhal, aby si pospíšili. „Rychle, rychle, nebo se všichni vykoupete!"

Přicházela potvrzující hlášení.

„Odlepit se! Letíme!"

„Rozkaz, pane!"

Deset rukou zapnulo antigravy a deset mužů následovalo Sengua, který měl zavřené oči a řídil se pouze parapsychicky. Letěl společně s nimi směrem k asymetrické stěně, přeletěl tři housenky na okraji bazénu a právě chtěl vydat rozkaz k měkkému přistání, když se ve všech helmách ozvalo:

„Vy nejste skutečný život!"

Kromě individuálního mentálního absorbéru měl každý z nich v helmě zabudovaného malého mechanického tlumočníka, který nebyl zdaleka tak výkonný jako ten palubní, nicméně svou práci odvedl.

Nepříjemnou větu zaslechli během chvilky čtyřikrát.

Vy nejste skutečný život!

Brazo Alkher pojal podezření, že některý z deseti přenosných mentálních absorbéru musel přestat fungovat.

„Posbiové nás zaměřili," alarmoval své druhy. „Kontrola vašich individuálních absorbéru!"

Wuriu do toho křikl: „Rychle přistaneme. Zapnout na sedm. U Mléčné dráhy... Tahle šílená stěna má najednou spoustu otvorů!"

„Můj absorbér zmizel!" vyděšeně vyhrkl Mike Tillurn.

Brazo Alkher se hned nato zeptal Sengua: „Máme se kam schovat, Wuriu?"

Mike Tillurn se rozhodl pro samostatnou akci. „Nemůžu s vámi jít. Odlákám Posbie z vaší stopy..."

„Buďte zticha," energicky na něj vyjel Brazo Alkher. „Wuriu, kde?"

„Pozor, dosedáme!" varoval mutant na poslední chvíli. Jenom on viděl, jak rychle se blíží k pevné zemi.

Vtom byla temnota nad Fragem rozčísnuta zářivým světlem reflektoru. To Alkher jej zapnul na svém bojovém obleku. Posvítil mužům na přistání.

Dosedli měkce.

„Reflektory zapnout!" přikázal kapitán. „Deflektorové pole na maximální výkon!"

Učinili se neviditelnými. Mělo to jenom tu nevýhodu, že jeden

druhého neviděli. Pouze deset světelných paprsků je prozrazovalo.

„Přilétá malá fragmentální led'," hlesl Sengu.

Nemělo smysl se ptát, ze kterého směru.

Van Moders namířil dezintegrátorem proti třem Posbiům, kteří se náhle zjevili ve světle jeho reflektoru. Jako robotik nejlíp věděl, co dělá.

Tři bizarní kovové postavy se rozplynuly.

„Musíme odtud pryč!" přikázal Alkher.

„Pozor, nad námi jsou malé lodě!"

Senguovo oznámení přinutilo Alkhera vydat další rozkaz: „Za mnou! Ničit všechny roboty, kteří se nám postaví do cesty!"

Utíkali ke stěně.

Co to se mnou je? pomyslel si najednou robotik, protože necítil nohy. Jakoby byly ochromeny a ochromení stoupalo výš...

„Nemůžu...," hlesl do vysílačky další muž.

„Už jenom deset metrů!" hřímal Alkher. „Vydržet! Zatnout zuby..." Ale dál nic neřekl, protože ze stěny přímo před ním se vyhrnul tucet Posbiů.

Tři dezintegrátory a čtyři impulzní paprskomety je vyřídily.

Mike Tillurn klesl v bezvědomí k zemi. Sengu přes něj klopýtl a upadl. Mike Tillurn nebyl chráněn absorbérem a proto ho zasáhly paralyzující zbraně robotů.

Když se mutant zvedl ze země, viděl Alkhera, jak utíká k jednomu z otvorů ve stěně. Instinktivně se sklonil k Tillurnovi, hodil si ho přes rameno a utíkal za ostatními. Věděl, že se po nich střílí z lodi, která plula tisíc metrů nad jejich hlavami.

Vtom se octl ve světle paprsku a myslel si, že je po všem. Pak si ale uvědomil, že to je Tama Jokida, který mu telekineticky pomohl přenést raněného přítele a stáhnout je oba do otvoru.

Nenašel čas, aby se otočil. Pořád ještě s Tillurnem na zádech se pokoušel dohnat Jokidu.

Brazo Alkher měl pocit, že se pohybuje ve zlém snu. Byl zvyklý na všelijaké technické monstrozity, ale tohle bylo čiré šílenství.

Ani podlaha tu nebyla rovná. Už potřetí musel náhle uhnout, protože se před ním rozevřel chřtán umělé propasti. Jenže z propasti vyrůstal kulatý agregát, vybavený věžičkami.

Nikde žádný Posbi!

Kapitán utíkal při okraji propasti. Reflektor nastavil na co největší šíři záběru.

„Alkhere, doleva!- Pojďte, pojďte rychle sem!" ozval se Van Moders.

Brazo se otočil na podpatku a spatřil robotika, který stál u běžícího pásu. Poskakoval tam jako šílenec a mával rukama.

„Co se děje, Modersi?"

Moders zaúpěl. Ukázal na želatinovou hmotu, nabíranou pásem v pravidelných intervalech a kamsi odnášenou.

„Nervové plazma, Alkhere! Biosubstance Posbiů! Kde je ten nešťastník Tillurn?"

„Tady!" ozval se Sengu. „Nesu ho na zádech, je v bezvědomí!"

Potácivě se blížil.

Sigurd Alec mu spěchal vstříc a pomohl mu.

Brazo Alkher otevřel přilbu. Okamžitě pochopil, proč Van Moders jásá, když se dívá na nervové plazma.

„Však on se hned začne hýbat," řekl robotik a oběma rukama sáhl do želatinové hmoty.

„Rychle, i ostatní," přikázal Alkher, „nacpěte to Tillurnovi do obleku!"

Wuriu Sengu zůstal na stráži. Na půl ucha zaslechl jak telekinet říká. „Nechtě toho! To je práce pro mě!"

Pomocí telekinetické síly plnil Tillurnův oblek.

„Musíme ho probudit, Brazo!" upozorňoval robotik. „Jinak to nemá cenu. Musíme mu tím naplnit i helmu... Tillurn bude dýchat náústkem... Ale musí se probudit..."

Sengu hlásil: „Pozor! Malá fragmentální loď vlétá do haly. Asi nás zaměřila. Letí přímo k nám!"

Telekinet dostal nápad.

„Pomozte mi! Ponoříme Tillurna do té hmoty celého..."

„Oukej!" zvolal Brazo.

„Vypnout světla!" dodal Sengu.

Rázem se setmělo. Nastaly normální podmínky jako všude na Fragu: zavládla neproniknutelná tma.

Vtom telekinet ohlásil: „Tillurn se probírá. V podvědomí vstává

z veliké vany!"

Sengu pak ohlásil, že se malá loď obrací a letí pryč.

O deset minut později se Tillurn dozvěděl, co má dělat. Musel si nechat mezi tělo a speciální oblek napumpovat nervové plazma, protože jedině tak ho roboti nechají na pokoji. Takže i když ztratil svůj individuální mentální absorbér, byl před roboty v bezpečí.

Od útěku z paluby ALTA-663 uplynula hodina. Poprvé za hodinu měl Brazo Alkher čas zeptat se Sengua, jestli je jejich loď ještě pořád ponořena v kyselině.

Mutant se soustředil.

„Kapitáne, Posbiové opravují vrak! Ne, už není v lázni! Teď už vidím, proč ji ponořili! Ta tekutina regeneruje železo a ocel!"

Tyhle momentálně nedůležité podrobnosti nechtěl Alkher slyšet. „Jak to vypadá ve velínu? Už otevřeli polokoule? Dělají něco s transmiterem?"

Chvíli trvalo, než Sengu odpověděl: „Ve velínu jsou čtyři Posbiové. Opatrně opravují zničené přístroje . . . Obě polokoule jsou netknuté, kapitáne. Transmiteru si zatím nikdo nevšímá. Jak je vidět, starají se jenom o poškozené věci. Ve strojovně pracuje asi stovka Posbiů."

„A kde loď stojí?"

„Těsně vedle bazénu!"

„Oukej, tak nás tam doveďte. Máme nejvyšší čas odtud vypadnout. Nouzové vstupy jsou otevřené?"

„Otevřené!"

„Honem! Ale teď už bez slavnostního osvětlení!"

THEODERICH se vrátil do normálního prostoru v bezpečné vzdálenosti od Fraga. Každý, kdo měl právo vstupu do velínu, se v něm nyní objevil. Po celé lodi se rozkřiklo, že se nepodařilo navázat kontakt s posádkou ALTY-663 přes transmiter.

Přišel i Gucky, ale zůstal schovaný v koutě, odkud měl dobrý výhled na transmiter. Poručík Massou jej znovu aktivoval.

A zase jako by transmiter vybuchl.

Spojení s ALTOU-663 se nepodařilo navázat.

Bully zaskřípal zuby, Jefe Claudrin sevřel dlaně do pěstí. Perry Rhodan stál před transmiterem bez hnutí a prohlížel si jej.

„Po patnácti minutách zopakujte pokus, poručíku!" obrátil se na Massoua.

„Ano, pane, po patnácti minutách zopakuju pokus!"

Rhodan se pak otočil a namířil si to rovnou ke Guckyho úkrytu. „Vylez ven, ty malý hříšníku! Tak co bude? Ty se mnou nebudeš mluvit?"

Žádná odpověď.

„No tak, seber se... My lidé děláme občas chyby. Nejsme bozi. Omlouvám se ti. Neměl jsem se ti smát..."

„Nač tolik řečí, Perry?" ozvalo se z kouta. „Stejně jsem si to zasloužil..."

Pak Gucky statečně vylezl ven a pobaveně vycenil hlodák.

l(Pravá polokoule ve velínu ALTY-663- se nehlučně otevřela. s V rozšiřující se škvíře se objevila hlaveň paprskometu. Paprsek zasyčel a zničil jednoho robota. Pak se hlaveň pootočila a zničila druhého.

Oba zbývající roboti zaměřili nebezpečí. Obrátili se, ale jen přesně do paprsku, který znovu vyšel z Alkherovy ruční zbraně. Nechtěně přitom zničil i část palubní desky.

Ale to nevadilo. Brazo dal volnou rukou za zády domluvené znamení. Van Moders a Wuriu Sengu se hned nato pustili do práce u ovládacího panelu kopule.

Náhradní konvertor naskočil a plnil projektory transmiteru energií. Před Senguem se rozzářilo zelené světlo.

„Náš manévr je úspěšně ukončen, pane," hlásil Sengu, „ale roboti si ho všimli! K čertu, jak mohou Posbiové tak rychle zjistit, že se ve velínu něco stalo?"

„Jdou sem?" zeptal se Van Moders.

„Ze tří stran. Musím dát vědět Alkherovi. Vyhlaste poplach, Modersi!"

Alkher chladnokrevně vyčkával.

„Blíží se roboti, Sengu?"

Mutant přikývl.

„Budeme střílet ze všech zbraní!" přikázal Brazo. „Musíme roboty zdržet tak dlouho, dokud s námi THEODERICH nenaváže spojení!"

Nikdo z deseti mužů netušil, jak dlouho může trvat třináct minut.

Bojovali s odvahou a zarputilostí zoufalců. Ještě štěstí, že Brazo Alkher zachovával svůj pověstný klid. Bez něj by se jednotka asi neubránila. Ani Jokida nedokázal se svými telekinetický-mi silami dělat zázraky.

„Nalétává sem fragmentální loď!" překřikoval Sengu pekelný rámus. „Osm lodí. . . Obří provedení!"

Tak to je konec, pomyslel si nejenom Brazo Alkher, když viděl, jak se vedle něj hroutí Osborne. Popadl dezintegrátor a skolil obrovitého robota napravo.

„Osborne. . . !" zvolal Alkher.

„Jenom mi to olízlo nohu, pane, to vydržím! Nechtě mě být. . . ," oznamoval raněný.

Vtom za Alkherem zvolal Sigurd Alec: „Kontakt, pane! THE-ODERICH je tady!"

Vlajková loď aktivovala transmiterové spojení! Tak přece jen se to podařilo! Brána na svobodu byla otevřená! A co bylo nejdůležitější: Rhodan nyní znal pozici planety Frago.

Raněný Osborne vklouzl pod transmiterový oblouk jako první, Brazo Alkher jím prošel jako poslední ze všech.

Následující krok ho uvedl do velínu THEODERICHA. Jen co vystoupil, transmiterové spojení bylo vypnuto.

Jakmile se Brazo Alkher postavil před šéfa, napjaté rysy ve tváři se mu uvolnily a hlásil: „Pane, jednotka z planety Nicota hlásí návrat!"

„Děkuji vám všem," jednoduše odvětil Rhodan.

Šéf Sluneční říše se před statečnými muži postavil do pozoru a zasalutoval.

Velín ovládlo dojetí. Dokonce i věčný rebel Gucky špitl: „To je fajn, že jste zpátky..."

MYŠOBOVO ŠKOLENÍ

Moji milí,

pokračujeme v započatém díle, nutném k tomu, abyste se dokázali orientovat v další edici Perryho Rhodana - od počátku příštího roku začne sešitem 1800 vycházet také nová, „současná" řada, které jsme dali jméno THOREGON. Dnes přijde lehčí látka; rhodanovský slovník. Tady je:

Adams, Homer, G.: Pozemšťan, narozený v Anglii v epoše Třetí moci, stojí Rhodanovi po boku jako finanční génius. V roce 2326 dostává buněčný aktivátor. Adams se rozhodnou měrou účastní budování Kosmické hanzy, po staletí vede koncern a dodneška platí za nepřekonatelného, pokud jde o ekonomiku a finance

Antigrav (antigravitační výtah, antigravitační šachta): Dopravní systém, založený na zrušení gravitace, takže objekt, který se má transportovat, je prakticky beztížný. V antigravitačním výtahu nebo antigravitační šachtě působí odpudivé a přitažlivé pole v požadovaném směru pohybu

Arasové (zvaní též Galaktičtí lékaři): Lid vzešlý ze Skokanů, který má svou vlast na planetě Aralon v soustavě Kesnar. Arasové jsou známi především jako geniální lékaři, třebaže jejich metody nejsou vždy zcela čisté

Arkonidané: Humanoidní civilizace, která má své kulturní a ekonomické centrum v hvězdokupě M13. Velké Impérium Arkonidanů ovládalo po tisíciletí rozsáhlé části Mléčné dráhy, pak následovala dlouhá fáze degenerace. Už tři tisíce let patří opět k nejdůležitějším civilizacím Galaxie

Arresum: Minusová strana univerza; teprve obě strany vytvářejí podle Mobiova modelu kompletní univerzum (vesmír). V arresu je mnohem více hmoty než na „naší" straně, zato však podstatně méně života

. BÁZE: Největší kosmická loď lidstva, na níž Rhodan podniká gigantické expedice - naposledy dvakrát do Velké prázdnoty a na „druhou stranu" univerza

Blues: Civilizace na východní straně Galaxie, vzdáleně humanoidní, která osídlila bezpočet planet a drobí se na tisíce malých

říší a států

Bull, Reginald: Vedle Arkonidana Allana nejstarší a nejlepší Rhodanův přítel. Narodil se 14. 5. 1938, je podsaditý, má široký pihovatý obličej a většinou se mu říká Bully. Vedle Perryho Rhodana patřil i on v roce 1971 k první Měsíční expedici

Dao-Lin-H'ay: Kartaniňanka, která vzbudila pozornost při událostech kolem superinteligence ESTARTU. Kartaninové žijí v galaxii M33, jsou humanoidní, typově však připomínají pozemské kočky. Dao-Lin-H'ay má buněčný aktivátor. Je partnerkou Ronalda Tekenera

Dezintegrátor: Zbraň, která neutralizuje elektrostatickou strukturu jádra, a tak rozptyluje pevnou hmotu. Zasažený objekt se rozpadá na atomy

Ellert, Ernest: Mutant (nar. 7. 8. 1940) se schopností teletemporace (jakási forma transformace do budoucna) a parapolace (vědomé odpoutání ducha od těla, převzetí jiného těla přechodným potlačením původního vědomí). Po své transformaci za Třetí moci zažije mnoho neuvěřitelných dobrodružství, až nakonec vstoupí do superinteligence ID. Od té doby je. jejím předním poslem

Ertrusané: Potomci kolonistů ze Země na planetě Ertrus, přizpůsobení novému prostředí. Zvykli si na gravitaci 3,4 g a vyvinuli nesmírnou fyzickou sílu

Galaktikum: Parlament Mléčné dráhy, založený roku 490 NGL, do nějž dnes patří přes 400 členských civilizací. Galaktikum rozhoduje o všem, co se týká Mléčné dráhy. Jeho nynějším sídlem je Humanidrom v soustavě Scarfaaru

Galax: Měnová jednotka, zavedená roku 61 NGL v celé Mléčné dráze, l galax má 100 stellarů. Milion galaxů je l megagalax (hovorově půl Mléčné dráhy)

Gravos: Jednotka gravitace, působící na povrchu vesmírného tělesa (zkratka g). Zemská přitažlivost činí přesně l g

Hyperkom: Vysílač a přijímač, používající pro přenos informací hyperprostor a umožňující nadsvětelnou rychlostí komunikaci na velké vzdálenosti

ID: Superinteligence, do jejíž mocenské oblasti patří i Mléčná dráha. Nejdříve poskytla Perrymu Rhodanovi buněčnou sprchu,

prodlužující život, posléze buněčný aktivátor. V následujících tisíciletích se projeví jako duchovní bytost se zvláštním smyslem pro humor a jako pomocník v nouzi. Jejím současným sídlem je polokulovitá umělá planeta Poutník

Impulzní pohon: Pohon pro kosmický let podsvětelnou rychlostí, pracující na reaktivním principu. Korpuskulární paprsky z elektricky nabitých částic se komprimují, urychlují na světelnou rychlost a usměrňují tryskami

Interkosmo (dříve též intergalakt): jednotný jazyk Mléčné dráhy, vzniklý na základě arkonidštiny

Lineární pohon: Tok částic se urychluje v rozdílné časové dimenzi a umožňuje lety násobky světelné rychlosti

Kantor, Myles: Pozemšťan (nar. 1. 12. 1147 NGL), platí dnes v mnoha oblastech za nejvýznačnějšího vědce Mléčné dráhy. Když skončila Linguidská krize, dostal buněčný aktivátor. Navíc ho superinteligence ID vybavila na nadloktí jakýmsi znamením ve tvaru neznámé galaxie

Korveta: Standardní pozemský člun kulovitého tvaru o průměru 60 m

Kosmická hanza (KH): Obchodní organizace založená roku l NGL na podnět ID, která má za úkol bojovat s negativní superinteligencí Seth-Apophís. Postupem času se z KH vyvinul obchodní koncern pro celou Mléčnou dráhu s četnými pobočkami a výrobními zařízeními na všech důležitých planetách. KH je pod silným vlivem Země

Liga svobodných Pozemšťanů (LSP): Od 1. ledna 3586 oficiální státní útvar lidstva. Sídlí na Zemi a patří ke Galaktiku. Nejdůležitějším vládním úřadem je funkce Prvního Pozemšťana, popř. první Pozemšťanky

Mentální stabilizace: Neurochirurgický proces, při němž se v mozku přetnou některé nervové dráhy. Lidé, kteří se této operaci podrobili, jsou mentálně stabilizováni proti psionickým útokům (telepatii, hypnóze apod.)

Metagrav (metagravový pohon): Od roku 420 NGL nejčastější princip pohonu kosmických lodí. Umělým gravitačním centrem (virtuální bod G), projektovaným ve směru letu, se kosmická loď

zrychluje. Stálé zesilování virtuálního bodu G vytváří černou pseudodíru (tedy umělou černou díru), která vtahuje loď do hyperprostoru, kde je před škodlivými vlivy chráněna speciálním ochranným štítem, Grigorovovou vrstvou. Metagrav dosahuje (teoreticky!) až dvoumiliardnásobné rychlosti světla

Móbiův model: Pokud o znázornění vícedimenzionální struktury univerza. Sestává ze dvou „stran", jež se doplňují a nakonec vytvářejí jedinou stranu. Obě „strany" je však třeba chápat čtyřrozměrně, týkají se tedy prostoru i času

Mocní: Bytosti vybrané kosmokraty a pověřené zvláštními úkoly. Šíří ve vesmíru život a inteligenci

NAŤ JAN: Gigantický syntronický počítačový mozek, umístěný pod povrchem Měsíce. Kontroluje nesmírné množství funkcí a procesů ve Sluneční soustavě, jako např. počasí, kluzákový provoz nebo všeobecné správní záležitosti

PAMAS: Zkratka hesla Pro arkonskou moc a slávu. Ilegální organizace, která se počátkem 13. století NGL silně zasazuje o restauraci monarchie na Arkonu a nezříká se ani násilí

Paralyzátor: Zbraň, která zasahuje nervovou soustavu živých bytostí a ochromuje je. Zasažený není schopen pohybu, nicméně slyší, vidí a myslí. Účinek trvá zpravidla několik hodin

Paratron (paratronový štít): Ochranný systém běžně používaný na lodích a zabudovaný do SERUNŮ. Paratronové pole svádí dopadající energii po strukturální trhlině do hyperprostoru

Parresum: Plusová strana univerza, tedy „naše" strana

Saedelaere, Alaska: Pozemšťan, narozený roku 3400, který měl v 28 letech těžký transmiterový úraz. Při transmisi se v hyperprostoru srazil s jedním Cappinem. Po staletí chodí s jeho částí, kterou má stavenou s vlastním obličejem, a pohled na něj přivádí ostatní inteligence v šílenství. Cappina se zbavil až v roce 426 NGL. Roku 3531 získal buněčný aktivátor

SERUN: Zkratka pro semireconstituent recycling unit (zpola se obnovující recyklační jednotka). Vysoce vyvinutý ochranný systém a zároveň cosi jako skafandr, který všechny tělesné výměty převádí v neškodné nebo opět použitelné substance. SÉRUM je schopný letu, má různé obranné i útočné zbraně a paratronové pole, kompletní

lékařskou výbavu (cybermed) i pikosyn (minisyntron), který řídí všechny funkce a komunikuje s nositelem

Shift: Všeúčelový pozemský dopravní prostředek, dlouhý asi 10 metrů a široký 4. Létá, plave pod vodou a po zemi se pohybuje po kluzných řetězech. Je vyzbrojen a může vytvářet paratronové pole. Jeho činnost podporuje moderní syntron

Siganci: Obvyvatelé planety Sigy. Potomci pozemských kolonistů, kteří se vlivem Gladorovy hvězdy generaci od generace stále zmenšují

Spórové lodi: Gigantické lodi, jimiž Mocní z pověření kosmokratů rozšiřují po vesmíru spory života a pomáhají evoluci

Spory života: Vesmírné formy života, vznikající z on kvant a noon kvant. Rozšiřují je Mocní

Světelný rok: Vzdálenost, kterou urazí světlo za rok, asi 9,5 bilionů km

Syntron: Počítač bez hardwaru. Skládá se v podstatě z miniaturizovaných hyperenergetických polí, jež se podle potřeby mohou přeskupovat nadsvětelnou rychlostí, čímž se dosahuje neuvěřitelně vysoké rychlosti výpočtů a nesmírné paměti

Tekener, Ronald: Pozemšťan (nar. 2373), který se poprvé vyskytuje jako agent USO. Roku 2049 najde jeden z 25 buněčných aktivátorů, které rozesel ID, a použije jej. V následujících staletích se stává jedním z nejbližších Rhodanových spolupracovníků. Tvář má znetvořenou jizvami po smrtelných lashatských neštovicích, které však přežil. Je považován za hráče a dobrodruha. Přezdívce Smiler (Smíšek) vděčí za svůj úsměv, který na většinu lidí působí uklidňujícím dojmem

Telekineze: Mimosmyslová schopnost. Telekineti dokáží silou ducha pohybovat hmotou nebo ji měnit v kinetickou energii

Telepatie: Mimosmyslová schopnost. Telepate dokáží číst myšlenky jiných bytostí a komunikovat v myšlenkách mezi sebou

Teleportace: Mimosmyslová schopnost. Teleportér dokáže sebe (a při kontaktu i jiné) přenést silou ducha z místa na místo. Přepravním médiem je hyperprostor

Terra: Jiné jméno pro Zemi

Terrania: Hlavní město Země na poušti Gobi, kde po návratu z

Měsíce přistála roku 1971 loď STARDUST. Původní jméno Galakto-City, několikrát byla napadena a částečně zničena

Těžcí: Jedna z civilizací Skokanů (Galaktických obchodníků). Jsou asi 150 cm vysocí a stejně tak širocí. A protože jsou přizpůsobeni životu v asi 2,1 g, mají nesmírnou fyzickou sílu

Tifflor, Julian: Kosmický pilot (nar. 1961 v New Yorku), za Třetí moci byl pomocníkem Perryho Rhodana, později se stal jeho přítelem a důvěrníkem. V roce 2326 obdržel buněčný aktivátor

Translátor: Univerzální překladový přístroj. Přijímá vyslovené výrazy a na základě paměti zjišťuje strukturu toho či onoho jazyka. Při dostatku informací dokáže simultánně tlumočit

Transmiter: *Zařízení* k rychlé přepravě osob a zboží. Vysílací transmiter pojme předmět, který má přepravit, rozloží jej na atomy a vyzáří hyperprostorem do přijímacího transmiteru, kde objekt opět rematerializuje

Trokan: „Druhý" Mars. Planeta, archaický svět Ayindiů, se nacházela původně „na druhé straně univerza" a roku 1220 NGL byla vyměněna za zkrystalizovaný Mars, který ohrožoval život na Zemi

Pro dnešek vše. Uf! Zdraví vás

Gucky, myšob a poručík Sluneční flotily